

НАСТАВЉЕНО 26.01.2005. ГОДИНЕ

Са почетком у 10,00 сати

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима. Добро, каснимо због временских непогода.

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни: заменик Тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати Даниловић, Баровић, Томић, Годоровић, Лозналијевић – Даниловић, те Наташа Кандић, браниоци оптужених, адвокати Петрушић, Заклан, Продановић, Перковић, Вукотић, Калањ, Штрбац, Дозет, Јелушић, Бељански и Бојков, а одсутни су браниоци адвокати Јеврић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цео дан данас, колега?

Кога ће до доласка замењивати бранилац адвокат Калањ.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Господине председниче, уз допуштење мог браћеника, ја ћу око 11 сати на кратко морати да напустим суђење. До мог повратка господин Јелушић ће да ме мења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Господине Перићу, сагласни сте са овим?

Оптужени Перић је сагласан са тиме, да га до доласка његовог браниоца, адвоката Јеврића адвокат Калањ.

АДВ.ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Председниче, уз Ваше допуштење, ја бих данас цео дан мењао колегу Переског и заменио бих колегу Мунижаба Бранка до његовог доласка, а то би требало ускоро да буде.

Надаље, одсутни су и браниоци адвокати Перески, кога ће у току данашњег дана уз сагласност оптуженог Маџарац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Маџарац, сагласни сте? Сагласан.

Мењати бранилац адвокат Бељански, као и браниоца адвоката Мунижабу до његовог доласка, а уз сагласност оптуженог Булића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако, господине Булићу?

Оптужени Булић је сагласан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ни Радуловића ни Сташевића.

Одсутни су, такође, браниоци адвокати Радуловић и Сташевић.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Председниче, ја замењујем адвоката Илију Радуловића, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мугоша?

Па ће браниоца адвоката Илију Радуловића у току данашњег дана, замењивати бранилац адвокат Калањ, уз сагласност оптуженог Мугоше..

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су сви оптужени ту?

Присутни су и сви оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Васиљевић Александар је присутан? Позовите сведока Васиљевића. Наставићемо са доказним поступком.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: **Сведок Васиљевић Александар.** Добар дан, господине Васиљевићу.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Васиљевићу, име Вашег оца је?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Предраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предраг. Када и где сте рођени?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: 08. јула 1938. године у селу Витковац, општина Краљеви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Краљево. Видим, по занимању сте пензионер, пензионисани официр?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ако је то занимање, онда сам пензионер.

Са подацима, као са записника од 06.11.2003. године, па упозорен, опомену, као и на заклетву дату за сведока, исказује:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Васиљевићу, саслушаћемо Вас као сведока. Дужни сте казивати истину. За давање лажног исказа се кривични одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим одговором би себе изложили тешкој срамоти и знатној материјалној штети, или, пак, кривичном гоњењу. Све што знате у вези онога о чему ћемо Вас питати у овом претресу, дужни сте да кажете по Вашем сећању. Уколико бисте одговорима на нека наша питања, нарушили, евентуално, обавезу чувања какве тајне, војне тајне, Ви ћете нас о томе обавестити, па ћете одбити да одговорите на то питање, односно рећи ћете да бисте тиме нарушили обавезу чувања какве тајне. У реду? Ја Вас само подсећам да сте у овом правцу прошле године у истражном поступку положили заклетву за сведока. Ако ја добро пратим, господине Васиљевићу, Ви сте у то време, дакле, говоримо о јесени 1991. године, били начелник Управе за безбедност, је ли тако?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од јуна те године до маја следеће године, тако некако?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, од негде 01. јуна 1991. до 08. априла 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да Ви знате о чему ми овде судимо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Судимо о кривичном делу ратног злочина извршено на пољопривредном добру Овчара код Вуковара. Шта нам знате рећи у вези тога? Каква су Ваша сазнања везано за то? Били сте на месту начелника Управе за безбедност, претпостављам да се пуно тих информација сливало у Вашу службу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Па, овако, сливање информација то је, вероватно, нека друга тема коју могу да појасним. Колико информација је долазило у то време док је била ЈНА и велика Југославија, онда какав је проток тих информација, али то је друга тема. Значи, везано за.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слабо чујете, господине Дозет? Можда мало да се примакнете микрофону, господине Васиљевићу или мало гласније. Хоћете ли да седнете да донесемо столицу, па да седите.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Засада не. Вероватно ће доћи после време да седнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, за Овчару, за име Овчара и за то шта се тамо догодило, значи ја сам сазнао негде први пут у јануару 1993. године код тада капетана Зјаје Муриса. Он је био у гардијској бригади, у јединицама војне полиције и био је командир противтерористичког вода војне полиције. То је био све старешински састав. Мој разлог да се сретнем са Зјајом Мурисом је био што сам ја негде половином новембра 1992. године, изашао из притвора и очекивао сам суђење овде у Војном суду, око нечега што би најлакше могло да се препозна као афера «Опера», мада није цео садржај по томе. Дакле, ја сам био пуштен из притвора. Очекивао сам позив за суђење и било је доста ризично да било са ким од старешина или других лица из тада већ Војске Југославије, комуницирам, јер је то могло да послужи као формални разлог да ми се продужи притвор као евентуално можда

утицање на сведока и тако даље. Оно због чега сам ја тражио и по ту цену да поново будем притворен, разговор са Зјајом Мурисом у кога сам имао велико поверење, као поштеног старешину, је била кампања која се провела и која је пролазила и једним делом кроз судске списе, да сам ја, наводно, покрао или присвојио велики новац из Вуковара. А пошто сам знао један део око тога какав је новац узет и знам шта сам наредио, како са њиме да се поступи на основу ставова Савезног секретара, генерала Кадијевића, хтео сам да проверим, да ли је, значи, прво да знам колико је тог новца било, јер то нисам знао у првим информацијама, и друго да ли је поступљено онако како сам ја наредио. И то је био повод да се сретнем са Зјајом Мурисом. Интересујући се колико је новца било и где је то све, који су сефови обијани, он је рекао да тада није учествовао у томе, јер је био на Овчари. Ја сам се изненадио да сада официр из војне полиције је на некаквој Овчари. Питао сам, шта је, каква Овчара, онда је он рекао: друже генерале, Ви за тај део не знате, када дође време, када буде било више времена, ја ћу Вам то испричати. Дакле, први део, значи, спомињања Овчаре је јануар 1993. године. Када ми се завршило суђење, а то је негде у априлу те 1993. године, Зјајо Мурис је већ био, колико се сећам, демобилисан и радио је у некој фирми као лице које је руководило обезбеђењем. Тада ми је испричао, срели смо се негде овамо на Дунавском кеју, да је по његовој причи, значи, 20. новембра 1991. године, негде у поподневним часовима, упућен био од старешине који је у својој функционалној надлежности имао послове војне полиције, углавном, тзв. превентивно-штабне и војно-полицијске послове. Ради се о мајору Вукашиновићу, који је био у одсеку безбедности гардијске бригаде, почињен мајору Шљиванчанину. Значи, од њега је добио наређење да оде на Овчару, где су се налазили већ заробљеници или лица која су била извучена из дела Вуковара, па је вршена селекција, да ли се ради о цивилима или о припадницима Збора народне гарде, значи, да тамо има проблема и да одмах оде и заведе ред тамо. По ономе како ми је рекао, он је отишао са четири пуха и негде у вечерњим часовима када је пришао у непосредну близију Овчаре, он је чуо пуцњеве и онда је преко радио везе обавестио, дословце је рекао: овамо се пуца. Онда му је, по његовој причи, Вукашиновић рекао: врати се назад, они више нису наш проблем. Ја сам питао: ко су ти људи који су учествовали у тим злочинима, који су правили проблеме, да ли зна ко је конкретно био тада на Овчари. Он је споменуо само два надимка, значи, неког добровољца, наводно да је припадао тим четничким формацијама, чији је надимак био «Топола», описао га је да је висок негде сигурно преко 2 метра или око 2 метра, да је имао риђу неку четвртасту браду, да је носио стално неки раскопчан шињел, који је смрдео на крв усирену и да је имао пратиоца који је, такође, имао неки псеудоним свој «Кинез». То су делови које је мени Мурис испричао. Ја сам негде крајем 1993. године, могуће је да је то био и почетак 1994. године, ове податке које сам добио од Зјаје Муриса, дао Управи безбедности или тадашњем начелнику или неком од његових заменика, али ја мислим да је био начелник Управе безбедности. Зашто кажем негде крајем 1993. или почетком 1994. године? Због тога што сам ја целом том кампањом и начином како сам био скинут, објективно био непожељан као и други пензионисани генерали који нису били радо виђени у Генералштабу, а она лица која су са њима контактирала, морала су да пишу извештаје, зашто су долазили, зашто су примљени и тако даље. И онда када се та клима мало променила, ја сам почео да комуницирам са људима у Управи безбедности, те сам податке дао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте од тада све време у пензији, је ли тако?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Све сам време, ја сам у пензији до 27. априла 1999. године, када сам био активираан у периоду рата, последњег који је био. Зјајо Мурис је релативно брзо, колико ја знам, отишао у иностранство и ја нисам имао прилике да продубљујем та сазнања са њиме и да скупљам те податке. Ја мислим да се он налазио негде, да ли је у Шведској, у Швајцарској, значи, изгубљен му је траг и ја не знам где се налазио. Негде по редоследу ствари како је ишло, а ту ја мислим да у записнику оном првом, опширном записнику који сам ја давао на Војном суду, мени се чини у јануару 1999. године, када је вођен кривични поступак против НН лица, има тамо неких датума који вероватно нису тачни, јер сам ја у међувремену прегледао нешто што имам од својих белешки, разговарао сам и са неким другим старешинама са којима сам службовао, тако да ту ће вероватно неких датумских, временских корекција бити, јер мора да се разуме да је прошло од неких догађаја и по 12-13 година, а само од давања те изјаве пуних пет година. Дакле, тачно 13. октобра 1994. године сам ступио у контакт са новинаром «Времена» Јованом Дуловићем. Дакле, не само са њиме, него, нека је тема била, ја не могу да се сетим да ли је био неки случај криминала у Војсци Југославије, па ја мислим, да је то било негде гарнизон Сомбор, Нови Сад, Суботица и онда сам са њима комуницирао на ту тему. И тада се споменуо Вуковар и тема је била да је Дуловић био у Вуковару и да је тамо видео свега и свачега. Кроз тај разговор, а њему је присуствовао још неколико новинара који су били у тој канцеларији у којој је био Дуловић, има их тројица, четворица, ако су битна имена могу касније да кажем, он је почео, значи, имао је радну бележницу своју новинарску. То је једна црна бележница мањег формата, већа од цепног, али није уобичајеног формата и он је ту из те бележнице читао поједине фрагменте из онога што је записивао док је био у Вуковару. И сећам се да први део који је он читао, односи се на 14. новембар 1991. године, где је записао да је то 17 и 30 часова и да се налази у кући код Станка Вујановића, да долази Војислав Шешел са својом пратњом и да се уз њега налазе ти официри Шљиванчанин и капетан Радић. Читао је шта је господин Шешел тада причао окупљенима који су се ту нашли, где је био Дуловић. Ја се сећам, мислим сада то није везано за овај предмет овде, али је било, остала ми је у сећању једна реченица коју је он прочитао, а то је да је, наводно, Шешел рекао да сада војска се прочистила, средила своје редове, нема издајника, нема издаје, нема опијања, нема пљачке и тако даље и да сада предстоји ослобађање Вуковара и део који хоћу да кажем, то је да прочитао да Шешел каже: а из Вуковара не сме ни један усташа да изађе жив. То је 14. новембар. Значи, ако сада репродукујем шта је записивао и шта је читао. Затим има, следећи део који је читао из те бележнице, то су његова запажања из ноћи 19. на 20. и 20. на 21. новембар 1991. године. И опет, да се налази у кући Станка Вујановића, да ту долазе добровољци, он је тамо то рекао пијани добровољци, сада да ли су били пијани, ја то не знам, и да се хвале да су негде од 17 часова, 20. до 1 сат 21., значи у ноћ, ликвидирали заробљенике који су били на Овчари. И то дословно прича неког ког је описивао да је висок растом, да ли је он сада тај Топола или неко друго лице, којег је касније означавао да је пореклом Црногорац, значи ја не знам конкретно о ком се лицу ради, да је причао да су их у то време тукли, па после тога стрељали, а да су они молили: немој мене, ја нисам пуцао, а онда он каже: марш и тако даље. Значи, то је део који је он прочитао 13. октобра 1994. године у листу «Време». Затим је испричао да је командант, главни командант тих територијалаца вуковарских је био Станко Вујановић, а да је од четника у Вуковару био главни командант њихов Ланчужанин Миодраг, звани

Камени, који је био командант одреда Лева Суподерица, да су то два кључна човека. Ја сам питао, а ко је практично ликвидирао и стрељао те људе, а онда је он рекао да је о томе разговарао са Станком Вујановићем и питао га је: шта се то догађало и ко су ти људи који су у томе учествовали. Онда је он рекао, каже: ма, имали смо проблем. Ја нисам имао довољно својих људи, па сам морао да узмем и ове добровољце. А они су, каже, причљиви, хвале се са тиме и изаћи ће грдни проблеми, јер се то неће сачувати у тајности. Други разговор, ако сам почео, не морам да идем временски, него када сада већ говоримо о томе шта сам сазнавао кроз разговор са Дуловићем је био, 15. новембра 1995. године, опет у редакцији листа «Време». Ту је он поново, значи, из те своје бележнице прелиставао, враћао се на ове догађаје које сам већ сада испричао. Ја сам се интересовао, да ли је неко од старешина, јер је то већ период када се говорило о оптужници из Хага против ове тројице официра, да ли су Радић и Шљиванчанин и Мркшић учествовали, по његовим сазнањима и по ономе што он зна у том злочину. Онда је он рекао да нису, да је то радила та шарена војска и дословце ми је рекао, каже: Ацо, знаш како је то, ја сам, каже, једном чак ишао са Станком да видим те момке и интересовало га је да види те њихове јединице, каже, они су као када се деца играју војске, значи, скупљени су на гомилу, не постоји никаква дисциплина међу њима, него се крећу, као да нису стварна војска. И износио је да, конкретно за капетана Радића је рекао: па ја кажем, и Радић је на тој оптужници. Он каже: ма какви Рале, каже Ацо, то је лутка једна, мислим око тога како је миран човек и добар и да је он због тога имао проблема у комуникацији са људима који су били из тих састава или територијалне одбране Вуковара или добровољци који су били негде у зони његових дејстава. И да су се чак и прибојавале поједине старешине од људи из тих састава. Па је онда изнео неки наводни догађај, да је око 20 војника негде остало због тога што су се повукли због неких дејстава, 20 војника је скоро остало у неком окружењу, па је неко од тих официра, ја мислим да је споменуо Сашу Бојковског, капетана, чуо када је са њима разговарао, да сутра мора да иду да организују напад и да деблокирају те војнике, међутим, да су га ови малтене испсовали, шта ти мислиш да идемо, а ови тамо да нас побију, помлате и једноставно су му одбили и помисао на то да буду ангажовани у деблокади тих војника. Значи, тај разговор од 15. новембра 1995. године је био више у том описивању, да је то била нека, условно речено, шарена војска у којој каквог реда и дисциплине није било и где су поједине старешине, чак се и прибојавале да би могли да инсистирају на извршењу неког наређења. Ја сам њему тада рекао, пошто смо по други пут разговарали о томе, а видео сам да има у тој бележници доста ствари записаних, ја сам му рекао: Јоцо, да сам ја теби дошао са неком бележницом па ти изнео ове податке које си ти мени изнео, онда би ти мене сада убеђивао да дам интервју па да онда направиш чланак о томе. И кажем, ево сада долази годишњица завршетка дејстава у Вуковару, јер ово када ми разговарамо то је 15. новембар, кажем: зашто ти не напишеш неки чланак, и онда је он рекао: е, баш и хоћу. И онда је он и објавио један чланак, ја нисам сигуран да ли се зове «Вуковар, крвава прича» или не знам како се чланак зове, ја сам исечак из тога дао када сам ишао на разговор код истражног судије Војног суда у Београду. Међутим, ово ми примите сада са једном резервном, ја нисам сигуран да је тада он та имена изнео, ко су били команданти и ко је, уствари, учествовао, дакле, није изнео све ове детаље о којима сам сада ја говорио, па сам га ја питао: а зашто ниси навео сва та имена која си мени причао, а он каже: па, имам и ја главу. Међутим, касније он је у неком листу у Хрватској давао исто неке, да ли интервјуе или писао чланак у којем је навео да су

главни одговорни за те ликвидације били Станко Вујановић, ја мислим Мирољуб Вујовић и нисам сигуран да ли је споменуо Ланчужанина. Ја сам и тај исечак предао истражном судији у јануару 1999. године када сам био тамо. То је око Дуловића, та два моја контакта са њиме и његове радне бележнице. Негде те 1995. године, ја сам ступио у контакт са бившим, ја бих рекао ондашњим капетаном, ја мислим да је он већ био мајор или је можда имао и чин потпуковника, нисам сигуран, то је Срећко Борисављевић. Срећко Борисављевић је био 1991. године у одсеку безбедности гардијске бригаде на дужности референта. Разговарао сам, још је један мој друг био тада присутан том разговору, око тога шта се догађало у Вуковару. Од онога што је он мени тада испричао, то је да је он дошао у Вуковар негде у касарну у Вуковару, негде 04. или 05. октобра 1991. године, да је био задужен за организацију мера безбедности у касарни у том рејону, затим да је био у Велепромету, значи након доласка у касарну, долазио је у Велепромет, где се већ налазио неки, условно речено, сабирни центар, где је било негде око 50 до 70 лица која су била у притвору у надлежности неког или Љубише или Љубинка Стојановића, који је руководио са тим притвором. Он је преузео те људе код њега, део који је по подацима да су они учествовали у паравојним саставима Хрватске, задржао и проследио у сабирне центре који су већ тада постојали. Ја мислим да су то сабирни центри били у Стајићеву и у Бегејцима, а жене неке и други цивили који су били, он их је пустио да иду где хоће. А формирао је у касарни у Вуковару, како каже, војни притвор, чији је командир био капетан Бајић, у то време капетан Бајић. И значи у том притвору је задржао вероватно, ја нисам улазио у те детаље, вероватно је задржао ове за које је сумњао да су припадници Збора народне гарде, а после су послати у те сабирне центре, где су скупљани ратни заробљеници. То је из тог првог дела који је он описивао, а онда на моје питање: а шта се то догађало око Овчаре и око тих ликвидација, већ сам се позвао на то што ми је капетан Зјајо Мурис био изнео, онда је он испричао, да једино што он зна, то је да 19. новембра 1991. године, је у Велепромету било негде скоро 200 лица. Значи, он је говорио о 186 притворених, који су били или из дела Вуковара, или са Митнице, да је било наводно са Митнице, где се предала ова једна јединица Збора народне гарде, негде можда око двадесетак тих лица. И они су се налазили у Велепромету. Ту је био овај капетан Бајић, па онда по његовој причи су наишли Горан Хацић и Аркан са два пратиоца и Аркан је хтео одмах да преузме те заробљенике као у њихову надлежност. Међутим, капетан Бајић се томе супротставио, у то се умешао капетан Срећко Борисављевић и онда је Аркан рекао: даћеш капетане, даћеш. Због тога што је ту већ постојала једна претња да их покупе ови људи из састава који су били ван ЈНА, он је донео одлуку да их пребаци у сабирни центар на Овчари, одакле су даље ишли према Шиду или према Сремској Митровици. И по ономе што он зна, значи тих 186 је стигло живо и здраво, да тако кажем, у Сремску Митровицу. Он то говори о 19. новембру. За 20., када сам га питао, рекао је да је поподне био у касарни у Вуковару, 20. и да су тада доведени аутобуси у којима су била лица из болнице, из вуковарске болнице, да је тада у касарни био потпуковник Панић Миодраг који је био начелник штаба у гардијској бригади и да су у касарну, за тим аутобусима упали и вуковарски територијалци и да су тада већ хтели неке од њих да ваде из аутобуса, да их туку и да је због тога Панић донео одлуку да их хитно одатле из касарне склони од ових територијалаца и превезе на Овчару. То је део који је он изнео на моје конкретно питање: а шта је са њима се догодило, он је рекао да је касније тек сазнао да су они наводно стрељани. То је из мог разговора са капетаном Борисављевићем 1995. године. Негде 1997. године, ја

мислим да је то 1997. године, у јесен, због кампање коју је својевремено овај Шљиванчанин водио био око мене, негде на релацији када се видим са њиме, ја не питам има ли мртвих или рањених, него одмах питам: где су паре из Вуковара, што ми ниси донео паре, значи, то је био неки интервју који је он давао 1992. године када сам ја био у притвору и у «Вечерњим новостима» и у другим листовима, није битно. Значи, ја сам стално имао једну жељу да се са њим сретнем и да поразговарам, због чега је он ишао са тим лажима које су пласиране биле преко њега и преко других лица у медијима. А, друго мислим да је он већ давао неки интервју, ако се ја не варам, везано за ту хашку оптужницу, некоме од листова, овде од недељника ја мислим у Београду, тако да сам имао потребу са њиме да се састанем и да расчистим неке ствари, а између осталог, и да разговарам око тога шта се догодило на Овчари. Пошто је он био активни старешина у то време, ја мислим да је био пуковник војске Југославије, ја сам тражио одобрење од начелника Управе безбедности да са њиме могу да ступим у војном објекту, дакле да то не буде приватни контакт, него, значи, или у канцеларији органа безбедности у јединици где је он био и да са њиме разговарам. И он ми је то дозволио и том разговору је присуствовао или у њега био укључен и генерал у пензији Гуманов Симеон којег је он, такође, исто етикетирао у том ранијем периоду. Разговор смо водили у канцеларији органа безбедности у школској установи где је он тада био на дужности. Почело је било око тог новца и он је рекао: сав новац који је био, друже генерале, он је предат онако како сте Ви пренели били да поступимо, Служби друштвеног књиговодства Србије, е реко: ево ја сада имам у каси горе у канцеларији, могу Вам донети, сада имам те записнике, пет лица је то примило, ја сам рекао да ми то не треба. Питао сам зашто је ширио лаж, па је онда изнео да он то није говорио тим новинарима, него су они то написали, а онда пошто он није ауторизовао текст када је хтео да реагује да му је тадашњи начелник Управе безбедности рекао да се не меша, да то остави да не дира. Он је, значи, се правдао све време око тога шта је у оно време изјављивао. Ја сам га питао око Овчаре, шта је то конкретно. Он је рекао да је, наводно, знатно касније сазнао шта се догодило на Овчари, да су их ликвидирали вуковарски територијалци и добровољци, да ни он, нити било ко од припадника ондашње ЈНА у томе није учествовао и да је и он сам имао проблема када су изводили лица из вуковарске болнице, да су неки територијалци хтели већ тада да их отму у том њиховом укрцавању у аутобусе. И онда је поновио ону причу коју сам ја имао раније, да су они пребачени у касарну у Вуковару, затим да је он по списку, да ли је добио од Весне Босанац или од неког другог, других људи од особља болнице, који су навели да та и та лица нису припадници Збора народне гарде него су заиста радници или службеници ту били у болници као запослени, наводно 17 лица је враћено и ослобођено тада из касарне и када су их онда пустили, да су тек тада ови територијалци се разбеснели, упали у касарну и нема више пуштања и да је ту дошло до тог експлозије и да су они због тога пребачени на Овчару, а он је наводно касније сазнао да су ликвидирани. Пошто је тај разговор вођен у службеним просторијама органа безбедности, сигурно је и тај документ далеко детаљније, него што га се ја сада присећам, предат у Управу безбедности. 1998. године у јануару месецу сам био у Крагујевцу, где ми је породица моја некада живела, умро ми је био брат и дошао сам у контакт са потпуковником Јефтићем, он је био у пензији тада који је био начелник безбедности у крагујевачком корпусу 1991. године. И пошто је већ била актуелна оптужница око Овчаре и око свега, почели смо разговор око тога, шта је он, уствари, знао о целом том догађају. Он ми је рекао да ништа посебно, али да је тамо била јединица војне полиције из

његовог корпуса, из једне моторизоване бригаде, 80. моторизоване бригаде и да тај резервни официр, ондашњи капетан у резерви, ради ту негде, да ли у банци или у Служби друштвеног књиговодства у Крагујевцу и да ако бих ја хтео са њим да поразговарам, он вероватно има више детаља. Ја сам се сложио да ступим у контакт са њим, с тим да ми је он скренуо пажњу да је он човек који нерадо прича о томе и да треба опрезно водити разговор, јер се може десити да потпуно одбије да о томе разговара. Дакле, тај разговор се односи на мој контакт са резервним капетаном Везмаревих Драганом који је био командир чете војне полиције 80. моторизоване бригаде, какав је то назив званичан – ЕВ, то значи потпуно резервни састав. Водили смо разговор у ресторану хотела «Балкан». Ја сам опет започео разговор негде да сам чуо да је он учествовао у обијању тих сефова, а не знам колико је новца било, па ме онда он прекинуо, ја нисам био тамо, ја сам био на Овчари. Из таквог мог увода, се дошло на тему Овчаре. По ономе што је он испричао, он је 19. новембра негде у поподневним часовима, у Негославцима где је била команда бригаде, ја мислим и команда његове бригаде и команда гардијске бригаде, и просторије одсека безбедности гардијске бригаде, значи, да је добио задатак од једног капетана, да одмах оде на Овчару и да тамо успостави систем обезбеђења, јер се тамо доводе они који су заробљени у Вуковару, на Митници и тако даље и да одмах заведе тамо ред и успостави, да кажем, неку дисциплину на том простору. Он није могао да ми каже име ко је тај старешина, него га је више описивао и по ономе како га је описивао, ја сам питао: да није можда Каранфилов, а он каже: ја мислим да јесте. Дакле, по његовој претпоставци, али то је било више по опису како тај старешина изгледа, испало је да је то Каранфилов, али ја не могу да будем сигуран да ли је, јер да нисам ја споменуо на кога ме он асоцира, вероватно би он остао да не зна ко је то. По томе када је он дошао доле на Овчару са војном полицијом, у хангару се већ налазило неких можда 200 људи и да су са њима неки органи безбедности већ били водили разговоре, да ли у касарни, да ли ту на самој Овчари, значи, он није могао то да прецизира, али су били већ подељени, једни раздвојени су били једним канапом на оне који су били припадници Збора народне гарде и на оне за које то није поуздано. Он је, каже, скинуо тај канап и онда је дао задатак да се напишу имена тих лица и то је чинио један од тих заробљених и он му је предао списак од 204 лица, поименични списак од 204 лица. И по његовоме, ту никаквог проблема није било, они су имали храну, воду и све оно што је за те услове могло да им се да. Сутрадан је добио задатак да ту групу одведе у сабирни центар, у КПД Сремска Митровица. И по његовој причи, он је 20.11. њих одвео у Сремску Митровицу. Тамо се испоставио проблем када их је предавао, да је било 205 лица, а на списку је било 204, а то је због тога, што тај човек који је пописивао имена, није себе уписао, значи због тога се он то тачно сећа да их је био, уствари, 205. Када се вратио, а када је кренуо био, по његовој причи, када је кренуо био за Митровицу, пошто је његова војска, његови војници војне полиције су остали ту на Овчари, он је замолио једног од старешина, он је рекао мени да је то Јоца артиљерац, па сам ја из тога извукао закључак да је он можда у некој артиљеријској јединици и знам да у бригади постоји мешовити артиљеријски дивизион, али не могу да тврдим из које, да ли је он из 80. бригаде или ко је још ту био у близини, али, значи, звао га је Јоца артиљерац, капетан резервни и замолио је њега да припази на ту своју војску у његовој одсутности. И овај је то прихватио. Када се вратио из Сремске Митровице, он је дошао у Негославце, по томе што ми је рекао и ту се поново јавио да је он извршио задатак и хтео је да се врати назад на Овчару. Међутим, да му је опет тај старешина, а то по нечему би

могао да буде капетан Каранфилов, му је рекао да не треба да иде, са Овчаром је завршено и војска тамо нема више надлежност. Касније он каже да је разговарао са тим Јоцом артиљерцом, шта се то уствари догађало и овај му је испричао, да по његовом том одласку, доведена је група заробљених лица из вуковарске болнице, да их је он пописао сва та њихова имена, али да убрзо затим је стигло и тридесетак вуковарских територијалаца, шарено обучених, без тих комплетних униформи, који су били јако бахати и одмах су кренули на ове људе у хангарима, ту су почели да их туку и они су се, војска се практично ту, резервни који су били, да кажем, преплашили и нису се мешали, нити су им се супротстављали. Када је овај питао, а ко је то био, он каже да је ту главни био неки Мирко, знао му је само име, који је наводно био рањен, да ли је имао завој на руци или није и један висок човек који је му је остао запажен по томе, што је носио један црни велики шешир и Везмаревић ми је рекао да је тог човека негде видео у некој емисији, у некој телевизијској репортажи, где је он давао неки интервју, али није ми рекао како се зове, већ је дао само тај његов опис. То је из онога што се сећам шта ми је Везмаревић изнео, ја мислим да је то 22. јануар 1991. или евентуално 28., нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1998.?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, да, 1998.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте 1991.?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, значи, извињавам се на грешци. Иза овога ја сам се негде, ја мислим да је то јесен 1998. године срео на кванташкој пијаци овде у Београду, сасвим случајно са тада генералом у пензији Милетом Мркшићем. Ја Мркшића нисам видео од његовог повратка из Вуковара, никада се са њим нисам срео, а имао сам, нормално, жељу да са њим као командантом бригаде, поразговорам, шта он зна о тим догађајима и стално сам имао код себе нека три питања ако се сретнемо, шта бих га питао. Значи, хтео сам да га питам шта се то тамо догодило, а друго ми је питање било увек да га питам, а када су сазнали што о томе нису известили и треће питање, знајући какав је Мркшић, да је био доста, не могу да употребим израз да је био врло дисциплинован старешина, а могу да кажем да је био и несигуран у самог себе довољно. Значи, ја сам ценио да је он такав какав јесте, вероватно је некога морао да консултује око тога што су већ ишле приче да је он донео одлуку да се они предају у надлежност вуковарских територијалаца и срео сам га на тој кванташкој пијаци, имао је неку велику косу, мало је променио био изглед, нисам био сигуран. Ја сам онда оставио кола на једном пролазу, где сам могао да станем, а онда сам хтео да прођем поред њега, па ако он мене препозна, пошто ја ценим да нисам мењао тај изглед косе, браду пуштао, да видим да ли је то Мркшић. И био је он. Он ме одмах препознао и: где си и тако даље. Он је рекао, каже, па овај је полудео. Ја питам: ко, каже: па Милошевић. Кажем: што, он каже: он ће нас све позатварати. Ја кажем: Миле, сада је ред на тебе, ја сам био једном затваран. Ја ћу да кажем дословно, ја се извињавам суду, али ја ћу да кажем како ми је рекао. Каже. немој да зајебаваш, овај ће, каже, све предати Хагу. Кажем: шта је било то тамо, ја сам му поставио то прво питање. Он је рекао: Ацо, деце ми моје, да сам знао шта ће да им ураде, никада их не би предао. Људи су већ почели овамо да свирају, ја сам био већ закрчио колима саобраћај, ја сам га питао: па када сте сазнали, што нисте известили, каже: када смо видели шта су им урадили, онда смо се договорили да о томе ћутимо. И моје треће питање: да ли је некога консултовао или је сам донео одлуку да их преда, ја нисам стигао да му поставим, морао сам да одем. Питао ме је и генерал Вељко Кадијевић, одмах када је изашла оптужница око

Овчаре, значи, тражио је контакт са мном и исто је питао: шта се то тамо догађало. Дакле, нико у војном врху, од генерала Кадијевића, па на даље, није знао за тај догађај. И ја сам на бази онога што сам већ до тада имао неких сазнања, из овога што сам Вама овде изнео, то пренео и он је био запрепашћен. То је из мог присећања око свега тога. Ја сам, као што је Вама познато, давао исказ после и Хашком трибуналу и хашкој канцеларији, тако да ти детаљи које сам сада изнео, вероватно постоје и тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао Зјајо Мурис, у које време је он ишао тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, по подне је послат, по подне му је речено да треба да оде, да је тамо стигао негде око 21 сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он уопште дошао, нисам схватио?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам извукао закључак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао до Овчаре или је у току пута му речено да се врати?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Чуо је пуцње и онда је рекао: овамо се пуца. И из тога ја нисам извукао закључак да је он дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Баш на Овчару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Баш на Овчару и видео шта се догађало. Јер, ако је то тачно што је он мени рекао, да је он ишао са четири пуха полицајаца, а његов састав су активне старешине, значи, то нису војници, него подофицири и официри, специјалци, ја верујем да не би можда све то тако прошло, како је доле прошло. Међутим, он је враћен, јер, по ономе како ми је рекао, одлука је донета да се ови предају територијалцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли Вам он говорио још о каквим својим сазнањима, везано за то?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не. Знате, како је овде ишло? Људи са којима сам ја комуницирао, та прва фаза је била доста ризична да ја контактирам са активним старешинама војске Југославије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, разумем.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јер, знам, они морају и да напишу извештај о томе, са ким су контактирали, јер је то време такво било. Дакле, ја сам могао да идем на разговор са неким људима у које сам имао поверење да ће ми рећи нешто о томе што знају и друго, да неће пријављивати да ја малтене водим неку своју истрагу. Али, мој је утисак да они нормално нису се мени, иако сам ја био њихов старешина некада у служби, по линији службе, претпостављен, доста су шкрто то износили. И да сам ја био у некој службеној функцији, вероватно би имао много више детаља, значи, ишао бих са низом питања и да их укрштам и тако даље. Значи, нисам могао ја да им кажем, ја сам сада чуо од тога и тога, од новинара Дуловића, па сам чуо то и то, а шта ти сада знаш о томе. Значи, то су доста њихова штура обавештења и ја бих рекао, за стицање једне комплетне слике, шта се догађало, непотпуна обавештења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, приликом саслушања у Војном суду, те 1999. године, Ви сте помињали неког Папић Чеду, односно да Вам је Зјајо говорио о неком Папићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То није спорно. Да, споменуо је да их је затрпао, они су затрпани војним дозером, да је то капетан Папић Чедо, који је после негде страдао, наводно код Сребренице, а он је био инжињерски старешина по његовој причи у бригади овде из гардијске дивизије на Вождовцу. Значи, то није спорно, то сам заборавио да Вам кажем, али ми је то Зјајо Мурис рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако ја добро схватам, Ви нисте лично разговарали са тим Јоцом?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него само са Везмаровићем?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Када сам чуо, када сам уствари дошао да је то командир чете који је баш био на Овчари и да има та нека сазнања, и онда ми је он споменуо, када ми је споменуо да Јоца има наводно списак ових које је пописао, а који су после стрељани, онда сам ја изашао на телефон да се јавим овде у Београд и замолио сам тадашњег начелника управе да јави неком од органа безбедности у Крагујевцу да дође до хотела, да ми да неки магнетофон и да ја пробам да то што овај човек прича, и снимим. И друго, пошто ми је он говорио: ево га Јоца, има своју пицерију ту код продавнице «Пеко», а то је центар Крагујевца, ево каже: друже генерале, ја сада могу да назовем, Јоца ће да дође, он ће тај списак да донесе. И ја сам управо хтео да то на неки начин фоно документујем. Међутим, тада ми је тадашњи начелник рекао: друже генерале, немојте више у то да се мешате. Тако да ја нисам ступио у контакт са тим Јоцом, нисам га видео, али је остала тврдња да је он имао тај списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Да ли сте Ви били те јесени у Вуковару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви били те јесени у Вуковару? Јесте долазили у Вуковар?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесам. Ту ја имам, значи, неке временске корекције, јер сам у међувремену нашао свој картон добровољног даваоца крви, па датум који сам ја мислио да је то 07. октобар, када сам ишао први пут у Вуковар, није 07. него 01. октобар. Значи, 29. септембра, негде у ноћним часовима, војна полиција из гардијске бригаде, блокирала је била ССНО и ишла је са намером да ухапси и смени генерала Кадијевића. Ја сам стицајем околности касније дошао са њима, разговарао, објашњавао, да неко са њима манипулише и они су послушали и вратили се назад у касарну. После тога су отишли у Вуковар. Иза тога су дошле вести да у првом том уласку, у покушају да се деблокира касарна у Вуковару, има мртвих и рањених, управо из јединице војне полиције. И да не би испало да сам ја њих послао, да кажем да изгубе главу, знао сам ту војну психологију, биће да сам ја седео у кабинету, онда сам ја отишао у Вуковар и ишао сам сам, ноћу и никоме се нисам јављао. И тада сам наишао код њих на једно хаотично стање. Није мислим предмет да Вам ја сада овде то описујем, они су се вратили сутрадан поново на своје положаје, говорим о делу војне полиције, противтерористичкој јединици, које сам ја знао из периода док сам са њима био горе под Загребом, око Шпегеља, а онда сам отишао и дао, обишао сам рањене ове на ВМА, четворица војника су тамо била пребачена и онда сам отишао на трансфузију и дао добровољно крв. И пошто сам пронашао тај картон, значи то је 01. новембар, а мени се чини да сам давао негде податак да је то 07. новембар. То је мој први одлазак тамо у Вуковар. Други одлазак је био датума немам, јер ја тамо нисам ишао са радном бележницом, нити са неким документима, јер је то време било и пут такав, да сам могао негде да будем пресретнут, заробљен, ухваћен, да погинем па да остане радна бележница и тако даље. Значи, ишао сам без бележнице, немам прибелешки из тога. Али знам да је тај мој одлазак био, био сам са мајором Шљиванчанином, који ме је упознао угрубо око стања безбедности у тој зони где је размештена бригада и проблемима. Проблеми су, знате шта за органе безбедности, дезертерство, проблеми су, значи, припремање и организовање дезертерства, а било их је доста у другим јединицама, затим откривање тих убачених диверзантско-терористичких група, а било је и тих група

које су хватане и тада су се старешине пожалиле, те из одсека безбедности, да има поново врења међу гардом, због тога што их нико од генерала из ССНО не обилази. И имајући у виду да су они већ после оног првог уласка у борбе у Вуковару, већ су то били они први шокови када су се они били поколебали. А да не кажем, две-три вечери пре тога, они су већ пробали тај пуч да праве и да скидају Кадијевића. Ја док сам се вратио из Вуковара, тада сам рекао генералу Кадијевићу да сам већ други пут био у Вуковару, да сам ћутао о томе и да тамо стање у бригади је доста нестабилно и да се реагује због тога што из Генералштаба нико не долази. Он је одмах наредио да сутрадан оде једна екипа и то је екипа генерала који је водио генерал Благоје Ацић, они су отишли у Вуковар, обишли су положаје, разговарали са старешинама и тако даље, а ја нисам ишао, јер сам ја један дан пре тога ту био. То је био тај мој други боравак у Вуковару. Трећи боравак у Вуковару је био, то је та корекција коју вршим у датумима. То је 19. новембар 1991. године, негде касни вечерњи часови, по мојој процени, можда је негде око 19 часова, 19-20 часова, био је потпуни мрак. Био сам у Негославцима, дакле, не, ово када говорим о Вуковару, ја сам, уствари, у Негославцима, јер су ту били органи безбедности. Ја сам тог дана, значи правио сам забуну због тога, што у радној бележници својој имам да сам тог дана био у Милићима код Зворника, на састанку са руководећим саставом Савезног МУП-а и МУП-а Босне и Херцеговине, где је вршена анализа стања у органима унутрашњих послова у Босни и Херцеговини и пунктова које је постављала војна полиција и МУП Босне и Херцеговине на неких скоро 40 тачака. Дакле, ја сам тог дана на том великом састанку у Милићима. И то ме заваравало што мислим, имам евидентирано да сам био у Милићима, а нисам евидентирао да сам био у Вуковару. Међутим, када сам се ја враћао, ја сам се јавио био у Управу безбедности да сам кренуо, а онда ми је речено да је мој заменик отишао у Негославце и онда сам одлучио да одем, јер дошла је вест да су у Вуковару већ завршена дејства, ајде да кажем пао Вуковар, ослобођен или откуд знам шта је било и ја сам донео због тога одлуку да одем тамо на лице места. И отишао сам у Негославце. Дакле, ја сам у Негославцима 19. увече, негде око 19-20 часова. У тој просторији, то је једна кућа у којој су били смештени органи безбедности, било је, ја бих рекао, једно расположење што су та дејства завршена коначно, Вуковар је пао и били су ту сви. Био је Шљиванчанин, био је Каранфилов, био је Борисављевић, био је Каран и тако даље. Значи, цео тај њихов одсек безбедности је био ту када сам ја дошао са генералом Тумановим. Онда су ми рекли да се врши евакуација оних који су заробљени са Митнице и из других делова града, да има сигурно око 5.000 људи који излазе из подрума, из тих рушевина и да се то каналише према сабирним центрима који су већ почели да функционишу као места скупљања у Шиду, па онда су одатле ишли у Сремску Митровицу, да се ангажовао Црвени крст Републике Србије, да се ту врши тријажа и ових болесних и рањених, мајке са децом, даје храна, вода и тако даље, а они који су сумњиви да су учествовали у дејствима, да се даље прослеђују у Сремску Митровицу, у КП дом Сремска Митровица и да има наређење од команданта прве војне власти, генерала Животе Панића, да се тамо формира сабирни центар за та лица, у КП дому Сремска Митровица. Онда су отворили, рекли су: знате кога има, ја бих рекао то овако славодобитно, ја кажем: кога, каже: ухватили смо главом и брадом Билог. То је био Марин Билић – Били, опуномоћеник Владе Републике Хрватске за кризни штаб у Вуковару, дакле централно лице, ја бих рекао по тој хијерархији у Вуковару. И отворили су једна врата од суседне собе и унутра сам видео тројицу људи, један од њих је имао неку гитару и ја кажем: затвори, ови нису мечке да се гледају, шта ће ти

овде, па каже: проследићемо их ми касније у Митровицу. То је тај мој боравак, те вечери ту. Ни говора проблема око болнице или било чега другог, значи, то је 19. увече, није било. Ми се ту дуго нисмо задржавали и одатле смо отишли, пошто је пут ишао преко Митровице и свратили смо у КП дом Митровица да видим шта се тамо догађа. И тамо је већ постојао тај систем уобичајен онај обезбеђења, отворио сам био у једној соби да видим како су ти људи смештени и видео сам да на неким креветима нема постелине и онда сам наредио том управнику овог војног дела у КП дому Сремска Митровица, да за све мора да се обезбеди постелина и оно што по прописима припада. Тако да сам се иза тога вратио у Београд. У својој радној белешници имам забележно сутрадан, то је 20. да сам у Београду и имам сада први извештај из Митровице који је стигао. А то је да има негде примљено до тог дана, 1.300 лица и да још пристиже, и да их има негде отприлике око 1.050 и да се ту сада раздваја где ће ићи, да ли ће неки ићи тамо где су хтели, то су цивили или други део који иде у КП дом у Митровици. Дакле, ја сам тог 20. ту. И био сам још једног дана у Вуковару, ја не могу апсолутно да, то мора да буде период од 22. до 25., значи у том интервалу, једном од ова два-три дана, а био сам са генералом Тумановим и генералом Вулетом Вулетићем који је био начелник, у то време, обавештајне управе Генералштаба, због тога, што је дошло до проблема, где један део неких, условно да кажем, резервиста, добровољаца, униформисаних, који су били са оружјем, а нису хтели да врате оружје и протествовали су, због тога што их војска није могла исплатити трошкове, рефундације, како се то зове, за те дане колико су они провели у Вуковару, због тога што они нису позвани војним позивом и вероватно нису били уредно евидентирани у војним јединицама, него су водили можда као нека њихова јединица дејства. И пошто је ту дошло до проблема да неће враћати оружје, онда смо нас тројица отишли били тамо. Не могу да се сетим да сам свраћао, вероватно сам свраћао у одсек безбедности, вероватно, али не могу да се сетим, јер овде смо ишли право баш у Вуковар. И онда смо разговарали са том групом, они су имали неке ознаке различите на капама и на шлемовима и та се ситуација смирила и они су то оружје вратили. То су моји одласци у Вуковар, колико се сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта о некој седници Владе на Велепромету?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Знам ове, само нешто што сам прочитао у новинама. Знам као и сваки други човек. Вероватно неки људи знају од мене и више, јер су много више и читали. Значи, ја колико се сећам, у «Политици» је, да ли је то 21. или неки дан иза тога, сећам се био је чланак, у којем је дато саопштење да је Влада САО Славоније, источни и западни Срем, донела одлуку по којој се сви ратни заробљеници потпадају под њихову кривично-правну јурисдикцију и надлежност. Дакле, то сам прочитао, мени се чини да је то било у дневном листу «Политика». Онда, сећам се, да сам гледао на ТВ дневнику седницу, ваљда је то та седница Владе, где је Горан Хацић прогласио Аркана као команданта неке своје сада, да не кажем, специјалне јединице и био је приказан део те седнице у краткој телевизијској репортажи. Међутим, сада сте ме подсетили да евоцирам један догађај око тог настојања већ тада легалних вуковарских власти да преузму заробљенике од војске у своју надлежност, вероватно на бази одлуке ове Владе. Тако има већ, ја мислим, негде 27. новембра, ако се не варам, Влада САО Крајина упутила је допис команди Прве војне области, у којој захтева изричито, да њихови правосудни органи сходно одлуци Владе коју су донели на својој седници, одмах остваре увид у спискове свих заробљених лица, затим да им се омогући улазак и директан контакт са њима у овим установама, где су они били привремено смештени, да им се предају сви материјали

из оперативне истраге до које су тада дошли били већ органи безбедности и, коначно, да их они преузму сходно томе у своју надлежност и јурисдикцију. Ја не знам да ли је из команде Прве војне области, дакле од генерала Животе Панића, реаговано према њима и какав им је одговор дат, претпостављам да су их игнорисали, али 10. децембра исто те 1991. године, Горан Хаџић затим министар правосуђа, не министар правосуђа, то би могао да буде председник њиховог суда и тужилац, један од њих се презивао Шуша, тражили су контакт са мном из управе безбедности у Сремској Митровици, да се нађемо у КП дому. Ја сам отишао на тај састанак са генералом Тумановим, кратко и јасно, доста арогантно и оштро су захтевали да се сви морају предати њима, сходно одлуци Владе коју су донели. И ја сам тај део, нормално, одбио. То је био доста један тврд контакт са њима, због тога што је био, малтене, условљавајући и ја сам се подигао и напустио њих. Нисам хтео да останем на ручку на који су они позивали, али су остали неки од мојих органа безбедности који су били у оперативном тиму у Сремској Митровици. И тек касније, негде када ми је брат умро, па сам ја прегледао ту његову архиву и заоставштину, то је почетак 1998. године, сам нашао чланак који је изашао био објављен у «Вечерњим новостима», наслов је био: «Хаџић прети Васиљевићу», да је он, наводно, тим старешинама тада рекао да ћу ја бити скинути, да ћу одговарати због тога што ја штитим ратне злочинце, пуштам ратне злочинце и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Везано за Срећка Борисављевића, је ли било неке приче око те седнице Владе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам тако схватио Ваш исказ.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи има спомињање тог његовог контакта са неким Натком Петровићем. Тај Натко Петровић ја мислим да је био помоћник за политички рад. Када га је питао: зашто се ови предају заробљеници, зашто улази Аркан унутра у тај Велепромет и у тај појас где се налазе, он је рекао да је ту одлуку о томе донео Мркшић, значи то је само кратко што ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате, да ли је био неки пријем после овога, после завршетка операција у Вуковару, да ли је био неки пријем код генерала Кадијевића?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесте. То је 21. новембар. У ССНО је био приређен пријем код генерала Кадијевића, на којем је био генерал Живота Панић, онда Мркшић, Шљиванчанин, откуд знам, вероватно ови команданти корпуса, новосадског корпуса, командант дивизије гардијске, значи, био је тај пријем у тзв. сали за пролаз Савезног секретаријата за народну одбрану и био је један од територијалаца који је имао завијену руку. Ја му име не знам, мислим, човека раније нисам виђао и касније је ишла та прича, да ли га је ранио брат или је неки несрећни случај био, ја не знам, значи не знам како се звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били присутни томе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Био сам присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, један од тих територијалаца?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако рекосте?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, ипак, ипак је неки врх, ево сада слушам Вас како набрајате који су све људи били, је ли то неки војни врх?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То је доста компликовано да Вам објасним око територијалне одбране и добровољаца и шта то тамо све постоји. Значи, ако је то интересантно, ја могу у некој мери, колико знам, да то појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ако сте у то време начелник Управе безбедности, изводе се операције на једном ширем терену, је ли тако, ја претпостављам да Ви знате које јединице све и каквог састава учествују?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, мени у надлежности то није да ја цео тај део знам. То иде по једној другој линији – командној и оперативној линији. Значи, ја имам прописане надлежности око три сектора рада, по којима се ангажују органи безбедности. Али, нормално, да као човек који сам у колегијуму Савезног секретара се држе састанци штаба, па онда позову и мене, да онда неке ствари чујем, а неки део, значи да чујем и оно што ме у природи, заиста, не интересује. Јер, штаб Врховне команде, откуд знам, да ли је имао можда 10-15 генерала, сваки је имао своју неку надлежност, свако реферише по свом сектору, ја реферишем по сектору безбедности, ако нешто имам, а један добар део онога што реферишем по сектору безбедности, реферишем само генералу Кадијевићу, јер сам њему непосредно потчињени, закон је прописао да се контраобавештајна делатност не може преносити на трећа лица. Али, значи, не спорим да сам као члан тог штаба и колегијума, као и сваки други генерал, имао сазнања нека око тога, шта се тамо догађа и ја сам и у Хашком трибуналу доста говорио или сведочио о томе, о мојим сазнањима која сам имао. Што се тиче те територијалне одбране, то није карактеристика само за подручје Славоније, него и за остале делове југословенског ратишта. Објективно, ја то сматрам, да су постојале две врсте територијалне одбране, дакле постојала је легална територијална одбрана, регулисана законима, као део и једна компонента оружаних снага ондашње СФРЈ. Један део тих јединица, ја поново говорим, легалних јединица, легалне Територијалне одбране, ако је овде предмет расправе Вуковар, учествовао на вуковарском ратишту. То су одреди, ја могу да се присетим тих одреда, одред Смедеревска Паланка, одред ТО из Смедерева, одред ТО из Чачка, из Крагујевца, из Ваљева и тако даље. Али, пошто је тада већ био разбијен систем, јединствен систем народне одбране на том простору, јер нема територијалне одбране Хрватске, а ово се ради о хрватском простору, јер су се те јединице претвориле у паравојне саставе и постале, практично, противник другом делу оружаних снага, чиј су некада део оне биле, онда на том простору се конституише нека друга наоружана номенклатура, која се може назвати и јединицама територијалне одбране САО Крајине и источног и западног Срема и тако даље. Да би овде био аргументован, значи, ја ћу сада злоупотребити део који сам видео у Хашком трибуналу, на пример, из ратног дневника гардијске бригаде и то сам онда тамо објашњавао. Тамо стоји, има одлука генерала, тада пуковника Мркшића, као команданта оперативне групе ЈУГ за дејства. Па онда, у некој четвртој тачци заповести, он каже: одлучио сам да се формирају следећи састави са следећим задацима, па онда каже: ЈОД 1 – то је јуришни одред 1, састав, па онда наводи, који батаљон из гардијске бригаде, па каже, појачан са, па наводи тамо артиљеријску и тенковску јединицу која се придаје том јуришном одреду, па онда каже: територијални одред Смедеревска Паланка и одред Лева Суподерица. Дакле, он говори о одреду територијалне одбране, легалне територијалне одбране јединице из Србије, која је пребачена била на подручје Хрватске и Вуковара и он њу третира као јединица територијалне одбране, а овамо каже одред Лева Суподерица, не каже одред ТО Лева Суподерица. Јер, прво, не може да носи назив Лева Суподерица, него може да носи назив одред ТО Вуковара, тако је

то легална јединица. Други део који је исто интересантан, из те документације, значи има, значи по Србији се скупљају добровољци по разним, углавном, страначким основама. У то време, није проглашено ратно стање, не врши се класична мобилизација ратних јединица ЈНА, јер нема ратног стања, него се војни обвезници позивају на војну вежбу, вишедневну војну вежбу. И они долазе по тим војним позивима, ја мислим да им је то било већ по трећи пут у тој години, 1991., јер су биле увођене мере приправности када је требало вршити разоружавање паравојних састава, оно у јануару и у марту 1991. године и они се позивају као резервисти на војну вежбу. А онда им се подели оружје са бојевом муницијом и крену на ратиште. Због тога је долазило до великог расула и пропагандне која је вођена са одређеним циљем, до расула и напуштања комплетних јединица тог мобилизацијског зборишта или, чак, после и са самог ратишта. А у Србији нема рата, није проглашено ратно стање и влада став: ми никога силом нећемо терати у армију, нека иду они који то добровољно хоће. Ја се присећам да је негде око 12.000 захтева било за привођење неодазваних војних обвезника, на које се из ондашњег МУП-а Републике Србије није ангажовало иако су они по закону, таква лица морала приводити у војне команде. Од, колико се ја сећам, од 37 бригада, 4 су се само комплетно одржале и комплетно биле мобилисане. Све остало је то углавном почело, или се нису одазивали или су касније напустили део ратишта. То је због тога, што формално није било проглашено ратно стање и мобилизација, ратна мобилизација. И онда су ти добровољци долазили по разним основама, неке су јединице самостално водиле, ја бих рекао, своја дејства, а неке су састави улазили и у легалне постојеће јединице ЈНА. Али је то оно шаренило у којем, практично, ако хоће да напусте јединицу, они могу да изађу и да се врате или ако хоће да изврше наређење, они ће га извршити, а ако неће, и не мора, то је онај део који говори, што ми је спомињао новинар Дуловић, око оних двадесетак који су били, па је требало деблокирати, а они кажу: аха, нећемо да идемо, нећемо да изгинемо. Значи, то је тај проблем. Паралелно са тиме, на простору Славоније, неки људи из МУП-а Србије су задужени за организацију те, условно речено, паралелне територијалне, њихове територијалне одбране. За подручје Славоније то је био касније високи функционер МУП-а Србије, Радован Стојчић-Баца. И он је имао посебно своју локацију, где се налазио, а за легалне јединице територијалне одбране, на командном месту прве војне области је био генерал Мандарић, тадашњи командант територијалне одбране покрајине Војводине. И он је био заједно са командантом прве војне области. Дакле, он је практично вршио координацију дејстава легалних јединица ТО на том простору. А по ономе што ја знам од неких органа безбедности, Радован Стојчић-Баца, па и неки њему надређени су доста често долазили на истурено командно место код генерала Животе Панића, где је вероватно координирано, ако нека акција треба да се изводи, да онда он са својим јединицама ради то и то. Тако да је то доста сложено. Мислим, није сложено, може да изгледа да је конфузно ово што ја причам. Али, имам један пример око тога. Значи, конкретно, око Ланчужанин Миодрага који по линији Радикалне странке долази са једном групом добровољаца скупљених по линији Радикалне странке и пријављује се у штаб територијалне одбране Вуковара. А онда је на једном папиру написано, то ми је у Хагу показивано, где стоји: Чапрло, или Чапрња, ја мислим да је Чапрло, види са њиме, који ће чин добити и које му задатке давати. Он ако долази или било ко, ја сам њега употребио зато што сам видео документ који је показиван, по процедури како би то требало да буде, значи, прво од тих добровољаца би требало да се провери, да ли су се они одазивали на своје позове

у ратне јединице по ратном распореду који су имали. Ја верујем да међу том групацијом људи је било доста оних који се нису одазвали на позив ЈНА у легалну јединицу, него су неким другим линијама долазили као добровољци, јер тада нису имали неке посебне обавезе. Конкретно, код овога, ја нисам, не знам за случај да је извршено легално препочињавање јединица ТО под команду ЈНА, јер те јединице могу да буду препочињене у некој заједничкој операцији и тада командант јединице ЈНА је најстарији и у свакој војсци постоји само једна команда. Али, то мора да се реши наредбама о препочињавању. Мени није присутно да су такве наредбе постојале, него је ишло вероватно по овој релацији, по којој сам рекао, јави се томе, па он нека прими задатке и тако даље. Али се види да су неки ти састави дејствовали, јер је у оном ратном дневнику гардијске бригаде записано да је јуришни одред 1 састава, па онда наводи јединицу територијалне одбране, а онда каже и одред тај и тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, не знате ко је тај човек са руком у завоју, или како већ рекосте, који је био на пријему, ко је, шта је, у смислу функције коју је имао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Он је можда био, по мојој процени, било би нормално да је то командант територијалне одбране у Вуковару, значи, званично би то требало да буде, командант или командант неке јединице штаба територијалне одбране у Вуковару или може да буде командант штаба територијалне одбране, дакле, командант команде свих јединица територијалне одбране. Ја сам извукао закључак, пошто је он човек рањен, ако је то био завој од ране, он је морао бити неко од командног састава тамо. Али, не могу да се сетим ни како изгледа, ни како се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Ви рекосте да сте тамо у Хашком трибуналу или овде у канцеларији Хашког трибунала, да сте видели ратни дневник гардијске бригаде који Вам је предочаван, ратни дневник гардијске бригаде? Када је то било, господине Васиљевићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Када ми је предочаван?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Па, значи, ја сам био у фебруару 2003. године сведок на суђењу и друга документација, не само та.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, значи ратни дневник гардијске бригаде, фебруар 2003. године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ми је предочаван. И сведочио сам о њему на овај начин исти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, знамо. Ми знамо зашто Вас ја то питам. Ја бих замолио режију да нам на мониторима прикаже једну фотографију са два лика. Укључите сведоку монитор. Господине Васиљевићу, погледајте ова два човека која видите. Да ли видите на монитору?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Видим, видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете некога од њих?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да се сетите?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не, мислим не знам, заиста не знам. Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обојица су из Крагујевца, ево ја ћу Вам сада рећи, ево да то буде евидентирано да су сведоку показане фотографије овде саслушаних сведока Везмаровић Драгана, то је овај у црвеном дуксу без браде?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не бих могао, по овоме га не могу препознати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Новковић Јована, који каже да је Јоца Кафић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, са Везмаровићем сам био, али то је један контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Мени се чини да није имао овако дугу косу, први ми је утисак, друго био је у оделу са краватом, ја га не бих препознао сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем режији. Питања?

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Само једно питање, пошто сте дали овако доста исцрпан исказ, интересује ме овај део када сте рекли да сте се видели са Мркишићем, па када Вам је рекао, после ових догађаја да то није пријавио, а Ви сте га питали, да ли је некеме пријавио, а он је рекао да није пријавио, па само овај део, да ли сте Ви тада рекли да је то био договор да се ћути, или је он сам закључио да о томе треба ћутати? Да ли сте то схватили из његовог исказа?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, дословно је рекао, договорили смо се.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Е, пошто сам и ја тако схватила, па сам то и записала, а да ли Вам је рекао, у том смислу, ко се то договорио?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: На ком нивоу је договор?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, значи, ја сам рекао шта сам хтео треће питати.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Не, него тај договор, договорио се?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То је протекло овако како сам рекао, значи, веома кратко.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: Нити пре тога да је рекао: ми смо се, па евентуално некога споменуо на кога би се односило, са ким је тај договор постигнут?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Знате шта, ја могу сада само да закључујем, пошто је апсолутно јасно. Он се није договарао са трећим лицима, он се договарао са својим саставом, са командом својом која је била упозната на неки начин шта се тамо догодило касније. Вероватно са неким својим најближим сарадницима.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ГОРДАНА БОЖИЛОВИЋ-ПЕТРОВИЋ: У реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем режији, нека режија поново врати редовну слику на мониторе. Направићемо паузу, господине Васиљевићу, направићемо паузу једно пола сата, па ћемо наставити са Вашим саслушањем.

Настављено у 12 часова и 15 минута

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да видимо. Да, колега Дозет је ту, у међувремену је у судницу дошао бранилац, адвокат Мунижаба и то у 10,30 сати. Остали, колега Јеврић, такође. Добро. Браниоче, изволите. Можемо, никакав проблем, има места, има простора. Господине Булићу?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Булићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Господине судија, председниче, ја Вас молим, ја физички више ово јако тешко издржавам. Не бих волео да се то прекине, али стварно не могу да издржим. Превише ми је напорно и ноћас ми је јако било лоше и рука ми је била утрнула и стварно се лоше осећам, али не бих волео да се то прекине, али ако мора, шта да радим. Ја ћу покушати да издржим још и данас, ево, покушаћу, али молим Вас за сутра, ја не знам да ли ћу моћи сутра да дођем. Превише ми је напорно овде да седим седам-осам сати, шест, не знам ни ја колико, разумете? И у моменту ја сам тотално одсутан, мени се спава, ја сам прекјуче када сам дошао са суда, легао и пробудио сам се тек сутрадан ујутру. Лекове нисам попио и тако даље. Мислим, немам шта да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви примате редовно терапију?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја знам за тај Ваш проблем.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: И физички ми је проблем што не могу више да седим толико дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам, и лекари су нас у том смислу обавестили да водимо рачуна о томе, да Ви не можете пуно издржати у овом положају седећем, овако како је, да будете у судници. Да чешће правимо паузе. Не знам да ли Вам помажу, да ли Вам може помоћи да, рецимо, још у више наврата правимо неке паузе, ради одмора, да ли Вам то помаже или не?

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Није у питању пауза. Мени је у питању да ја треба да легнем, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, знам, знам, то.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Ми можемо направити сваких пола сата паузу, ја дођем тамо, ћелија је празна, хладна, ја немам где да легнем, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

ОПТ. МИЛАН БУЛИЋ: Мислим, не знам шта да кажем, једноставно. Али, физички, осећам да физички више не могу да издржим толико, разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Добро.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Председниче, ако може реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Ја бих само хтео да укажем на овај налаз што смо добили. У том налазу, молим Вас, у том налазу није лекар објаснио како делују лекови на њега, које је дејство лекова. То је он управо хтео да каже прекјуче и данас, да се њему после тих лекова спава и тако даље и тако даље. Ми у том налазу немамо, значи, то је једно мало додатно објашњење. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите господине Шошићу?

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан, господине Шошићу.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Ви прошли пут мени кажете јесам задовољан? Ја кажем јесам, био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало гласније, мало гласније, не чујемо Вас.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Био сам на оном прегледу прошли пут, Ви кажете јесам задовољан. Кажем јесам. Вратио сам се, знате и сами да нисам два-три месеца узимао лекове јер ми је све било горе. Овде Ви сте вероватно добили извештај конзилијума лекара са Дедиња, тих петнаест тамо се потписало и дали ми пет лека. Ни један лек не добијам, ја добијам неку замену коју сам примао још пре годину дана. Од тих лекова поново ме ударио шлог. И ево опет ми дају те исте лекове. Ни један лек ми не дају који овде пише. Ви сте то добили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, господине Шошићу, ја сада нисам мислио да ово време, са изузетком господина Булића, тај проблем знамо, он је јако свеж, актуелан и сваког дана све гори. Нисам мислио да ово сада користимо за расправу о томе, како је неко лекарски збринут. Пуно тога, пуно времена смо потрошили, господине Шошићу, управо и везано за Ваше лекарско збрињавање, знате? Све то што имате да ми кажете, губимо време, све што имате да ми кажете, све притужбе те врсте, напишите, ставите на папир, погледаћемо, проверићемо, поново ћемо проверити.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Ево Вам доказ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Већ постајем досадан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала лепо. Чули смо Вас, напиште, молим Вас, немојмо да губимо време сада.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Значи није битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напишите, ставите то на папир, напишите.

ОПТ. ЂОРЂЕ ШОШИЋ: Коме да пишем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да се расправљамо, господине Шошићу, вратите се на Ваше место, слушајте шта Вам говорим, ако хоћете. А ако нећете, не морате. Само се вратите на Ваше место, вратите се на Ваше место. Хвала лепо. Дакле, напишите то, све те притужбе које имате, ставите на папир, па ћемо проверити. Наставићемо са саслушањем сведока Васиљевића. Питања молим.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Он је говорио, сведок је говорио о томе, да је разговарао са новинарем Дуловићем везано за тај чланак који је објавио у средствима јавног информисања, па је моје питање, да ли му је новинар Дуловић рекао ко је командовао јединицама које су извршиле ликвидацију на Овчари ратних заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том смислу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја сам већ споменуо, да је он питао Станка Вујановића и ко је то урадио, а он каже: нисмо имали довољно мојих људи, па сам морао да узмем ове добровољце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станко Вујановић?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Молим Вас, предочите му са 13. стране војног списка, други пасус, оно што је изјавио пред истражним судијом Војног суда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, претпостављам да Ви, замениче, мислите на ово, после овог разговора, он је објавио текст у листу «Време» под називом «Крвава прича», али је заобишао имена актера и то Станка Вујановића и Мирољуба Вујовића, који су, практично, командовали јединицама које су вршиле ликвидацију заробљеника?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Мирољуба Вујовића, овде би се дало закључити да је он помињао два имена?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, ја сам прочитао то у оном чланку који сам и приложио. Дакле, ту је идентификовао. Мени када је читао, није спомињао та имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, није ни у чланку?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: У оном чланку који је објављен у Загребу, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, али Ви овде говорите о чланку његовом «Крвава прича»; па је ту заобишао имена актера Вујановића и Вујовића?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесте и тада је оно рекао: е, па и ја имам главу. Али је, ипак, после тога у накнадном чланку који је објављен у Хрватској, који сам ја видео, навео та два имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сада заиста овде, сада више не знамо шта је, добро, добро. Браниоче? Чињеница је, дакле, да Ви овде наводите два актера, Вујановића и Вујовића које је он заобишао у чланку «Крвава прича»?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не наводим их ја. Ја парафразирам оно што је говорио Дуловић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, кажем, Ви наводите у свом исказу, да је то оно што Вам је он рекао, то није спорно. Али би се из тога, дакле, дало закључити, да Ви знате за два актера, Вујовића и Вујановића, које је он заобишао у чланку «Крвава прича»?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Два имена које је спомињао, једно је Ланчужанин Миодраг, да је главни четник у Вуковару и да је командант територијалне одбране Вуковара Станко Вујановић. То су два имена које је он споменуо. У оном чланку, је ли то «Крвава прича», чини ми се, од 25. новембра, он није наводио та имена. И онда сам га ја питао 1995. године, зашто ниси навео, мислећи на та два имена. А он је рекао: па и ја имам главу, а после тога, у том чланку који је у неком хрватском тиску објављен, он је навео ова два имена о којима Ви говорите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова два?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесте, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, мада би се из овога, кажем, овако како је формулисано овде, дало закључити нешто друго. Јер Ви овде не помињете, не наводите Ланчужанина, него Вујановића и Вујовића, а не Вујановића и Ланчужанина, Каменог?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја Вам поново кажем, има то и записано, ако се ја не варам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А говори о главном четнику Шешељевом у Вуковару, Камени, Ланчужанин Миодраг.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам он говори 13.11. и после тога?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, 13.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 13.10?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: 13.10.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аха, 10., добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: И као команданта територијалне одбране, Станка Вујановића, за којег каже да га је питао ко је то учествовао, а он каже: ја нисам имао довољно мојих људи, па сам морао да узмем оне добровољце, а они сада причају, блебећу, па ће бити проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Спомињао је да је, говорећи о разговору са Везмаровићем, касније 1998. или 1997. године, не знам више ни ја шта је рекао, када је то било, да му је тај Везмаровић рекао да је дошло ту код хангара 30 територијалаца, којима је командовао неки Мирко и после нам је сведок рекао да је тај човек био рањен. Говорио је да га је неко ранио. Ко га је ранио, да ли му је тај Везмаровић рекао ко је ранио тог команданта Мирка, или већ човека који је командовао са тих 30 територијалаца?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Мислим да он није спомињао ко га је ранио, али из разговора са неким од ових, може да буде Борисављевић или неко други, је било да је рањен, мислим као да га је ранио његов телогранитељ. Значи, не могу да знам ко ми је то рекао. Можда је могуће да је Шљиванчанин или неко од ових лица, значи, ја колико се сећам, то није спомињао ко га је ранио, није спомињао Везмаровића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви у овом саслушању код војног истражног судије кажете да је тај Јоца Везмаровићу рекао да је пристигло, одмах за њима, дакле пристигло око 30 територијалаца, којима је командовао неки Мирко, а за кога је чуо, дакле, па би се дало закључити, да је Јоца чуо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Могуће, могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га је ранио његов телохранитељ?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могуће?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Могуће. Ако сам то тада давао, да Вам кажем, то је шест година прошло од тада, значи, тај део који сам ја пренео тада истражном судији, значи он стоји као релативно свеже сећање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као свежије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Рекао је сведок да је на том пријему код канцелара за народну одбрану је био неки човек за кога он сматра да је територијалац завијене руке и да је то могао да буде или командант територијалне одбране или командант неког штаба територијалне одбране? Да ли је он, када говори о тим лицима, да му је рекао Дуловић за ту двојицу који су били главни тамо, да ли он зна како та лица изгледају, да ли је он њих видео икада, значи тог Станка Вујановића и тог, како он каже, Миодрага Ланчужанина-Каменог?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, нисам имао прилике да их видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да. Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Немам више питања.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: (пуномоћник оштећених) Ви сте то говорили о том састанку који сте имали са Гораном Хаџићем и Ваш став према томе. Е сад, да сте се противили да у надлежност, јурисдикције њихових судова дођу ратни заробљеници. Да ли знате како је поступљено, која је пракса била, не ти разговори, односи, шта се после тога догодило, јел прешло у јурисдикцију или је остало у надлежности војних судова?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, није прешло у јурисдикцију, остало је у надлежности војних судова. Ја се сећам података неких збирних, ја бих рекао неких завршних тамо из априла 1992. године, јер ја у мају већ идем у пензију. Значи, знам да је 187 кривичних пријава поднето против ових лица, да је од тога било оптужено, негде, ја мислим 82 или 85-86, то не могу да будем прецизан сада у два-

три човека и да је већ било пресуђено код Војног суда негде 20 лица, од тога 5 на смртну казну, а 1 је смртна казна замењена са 20 година затвора, за Миру Дунатор, према томе, војно правосуђе је цео тај цео се процесуирало и у размену, за коју сам ја био оптуживан, по медијима и касније, да су пуштани ратни злочинци, значи, у размени нису ишла лица за која селекцијом и каснијим оперативним мерама је утврђено да практично нису били припадници оружаних паравојних формација у Хрватској, та су лица отпуштана. У размену су могла да оду она лица, која су имала статус ратних заробљеника по оном споразуму који је армија била постигла око размене ратних заробљеника. Али не она лица која су већ ушла у кривичну процедуру и за која је постојала сумња да су починили та кривична дела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је она размена сви за све?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, то би се назвало сви за све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Било је више тих размена, задња је била 04. августа 1992. године, када су, практично, одавде из војног истражног затвора пуштени сви ови против којих је вођен кривични поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, а пре тога?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А пре тога је било сукцесивних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они који нису процесуирани?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Била је једна већа размена, сећам се негде 434 лица за наших 337 са подручја Вировитице, Загреба, Вараждина и тако даље, то је била размена негде тамо преко Сремске Раче, ако се не варам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Да ли је, пошто он посредна сазнања има, да ли има сазнања, у том рејону Овчаре, да ли је била нека инжењерска јединица и да ли је овај Чедо кога он помиње из те јединице?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја не знам распоред какав је био уопште, јер сам рекао, да сам први пут и чуо за Овчару, што ми је било чудно као назив. Значи, то не знам, али из разговора са Везмаровићем, односно прво са овим потпуковником који је био начелник безбедности у крагујевачком корпусу, знам да је тамо била 80. моторизована бригада. Међутим, бригада је доста велика и она је размештена, али по ономе што је мени рекао Зјајо Мурис, тај капетан Папић Чедо је из бригаде са Вождовца, значи, дословно су му то речи. А бригада у касарни Вождовац је била једна од бригада прве гардијске механизоване дивизије овде у Београду. А она је имала своје инжињеријске саставе, најмање инжињеријски батаљон.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригада са Вождовца?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, шта је гардијска бригада?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Видите, једно је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно је гардијска бригада, једно је гардијска дивизија?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Једно је прва пролетерска гардијска механизована бригада, то је ова бригада којом командује Мркшић и то је самостална јединица која је директно потчињена начелнику кабинета ондашњег ССНО, а у то време је био овај генерал Вук Обрадовић. Значи, он је, дозволите, он је био пуковник до 22. децембра 1991. године, а онда су четири пуковника унапређена у чин генерала, међу којима је био и Мркшић Миле. Дакле, он је добио чин генерала, када и генерал Мркшић. А постоји ван тога, прва гардијска механизована дивизија у

Београду, која је била у оквиру команде одбране града Београда, тако се звала та једна оперативна групација, команда одбране града Београда и у њеном саставу је та дивизија. А она има своје бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то та са Вождовца?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она има бригаду на Вождовцу, имала је овај део снага горе на Бањици, имала је пук у Ваљеву и тако даље, Сремској Митровици, исто бригаду.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Сведок рече да је овај тада капетан Чедо Папић, чуо је да је страдао код Сребренице, да ли може да се сети одакле му то сазнање?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја мислим да ми је то, могуће рекао Борисављевић, али не могу да будем сигуран. Може да се деси да ми је неко из Управе безбедности, којима сам ја ове податке преносио, јер су они неке провере вршили, колико је мени познато, на бази онога што сам већ давао. Тако је, на пример, установљено било да је тај Топола би могао да буде Павловић, мени се чини, Славиша или нешто слично томе, да је у то време био у Смедереву, да је после, наводно, прешао негде према Новом Саду. Дакле, нешто од тих података ја сам добијао и кроз повратно и кроз разговор са органима безбедности у Управи, који су вршили проверу неких података о овоме и тако, могуће је да ми је неко од тих људи рекао да је он страдао у Сребреници.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Сведок је објаснио, да му је тај Зјајо Мурићи, кога познаје, старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мурис.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Мурић.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не, Мурис.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Мурис, добро, да му је он рекао да се приближавао Овчари и пошао је са та четири пуха и да му је онда јавио неко, претпостављам моторолом, овде се пуца, е сад, и речено му: немој да идеш даље. Да ли је он рекао, ко му је рекао да не иде даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, Вукашиновић.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Рекао сам, Вукашиновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вукашиновић.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Вукашиновић Љубиша.

АДВ. РАЈКО ДАНИЛОВИЋ: Е сад, да ли има сведок, наравно све је то посредно, али важно је, да ли имате сазнање да ли су били неки притвори, затвори, да ли су били у касарни, у Велепромету или где, има ли ту неких сазнања?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја сам споменуо оно што ми је рекао капетан Срећко Борисављевић, да је био тај један притвор који је био у надлежности оног Стојановића, или Љубише или Љубинка. Тада их је он пребацио и формирао војни затвор у касарни у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је тамо Бајић био?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А тамо је Бајић капетан био командир тог затвора. Међутим, овај други период у којем се појављује неких 186 или 200 приведених лица, на подручју Велепромета, значи то је место где се извлаче ови који су били или заробљени, јер је ту било, како каже, двадесетак са Митнице који су се предали, то је један, ја бих рекао, приврмени сабирни центар, где се ти људи скупљају, када се врши нека прва селекција, одатле се шаљу даље према Митровици или према Шиду.

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ-ДАНИЛОВИЋ: После догађаја на Овчари, да ли је сведок имао било какав разговор и сусрет са Шљиванчанином?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, рекао је то, тек 199?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, значи ја ово тумачим овако, у односу на догађај на Овчари, а то је 20.11., да ли сам ступао у контакт са Шљиванчанином? Значи, јесам. По повратку гардијске бригаде у Београду, значи, ја мислим да је то био 28. новембар, значи Шљиванчанин је дошао код мене у Управу и донео ми на поклон једну ловачку пушку. Ја сам ту пушку касније легализовао и она је евидентирана. А тада сам му рекао када смо разговарали шта се догађало, питао да ли је написао завршни извештај органа безбедности о свим дејствима која су била, значи, са безбедносног аспекта и он је рекао да није. Ја сам рекао да напише тај извештај и да то преда свом првом претпостављеном, то је био тада потпуковник Ђукић Драган. И онда је тај извештај од Ђукића дошао код нас у Управу безбедности и ја сам имао прилике да га погледам. Он је био написан на неколико страница откуцан, као званичан акт у којем готово да није било оних правих контраобавештајних, безбедносних података за које је надлежан начелник безбедности у бригади. Добро, он је био невешт у томе, он није завршио курс безбедности, значи, описује углавном мање-више та дејства како су протекла, проблеми командне природе и тако даље. И тај извештај је остао код мене у каси, као један од докумената који дођу до начелника управе и када сам ја смењен и пензионисан 08. маја 1992. године, моја каса је била запечаћена и блокиране и просторије. Када сам дошао у Београд, ја сам био на терену, тако да је тај извештај остао у каси која је била запечаћена. Када су се почели појављивати ови проблеми око Овчаре, ја сам разговарао са тадашњим начелником Управе, да ли постоји тај извештај у којем је он извештавао о стању у Вуковару, уопште није споменуо Овчару и он је рекао: да, он је код мене исто у каси. Ја сам га замолио ако може да га фотокопира и да ми да тај један документ, јер сам претпоставио да ја могу бити довођен у сумњу да ли сам знао нешто о томе и да ли ме известио Шљиванчанин и због тога сам хтео да то имам као документ. Он је рекао: не, ако Вам то буде затребало, ја ћу дати. Дакле, тај је документ његов у извештају остао у Управи, али пошто је касније та канцеларија погођена, то је и пробијено то све, ја када сам био реактивиран нисам био у прилици да дођем до тог извештаја, јер је та каса била потпуно изгорела и запаљена. Значи, он јесте писао тај извештај.

АДВ. ГОРДАНА ЛОЗНАЛИЈЕВИЋ-ДАНИЛОВИЋ: Хвала.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Када је разговарао са Везмаровићем да ли му је он рекао да је Јоца правио списак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он је описао да није Везмаровић могао да му каже како се зове тај човек, али га је описао и на основу описа, генерал Васиљевић је закључио да се ради о Каранфилову. Моје је питање, да ли му је тај човек рекао да се повуче, Везмаровићу, тај кога је описао, за кога он мисли да је Каранфилов?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, не да се повуче, него да не иде на Овчару.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да не иде, нема потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не иде, нема потребе.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Сада га је Даниловић питао ко му је то наредио, па је рекао да не зна ко му је наредио да не иде на Овчару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно је за Мурис Зјаја, једно је за Везмаровића.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Он је објаснио да се састао са Шљиванчанином и да је том разговору присуствовао Туманов. Да ли је Шљиванчанин тада рекао да је Мркшић предао заробљенике?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Није, ја мислим, не могу да се сетим. То је већ била позната ствар да је Мркшић.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли је Шљиванчанин помињао седницу Владе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не. Није.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте рекли да је Мркшић, у сусрету Вашем са Мркшићем, рекао је генерал да се он клео у децу да је знао шта ће урадити, да би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је помињао нека упозорења да је имао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Гаранције?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да Вам кажем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Је ли помињао седницу Владе, Аркана, начелника штаба Панића да је био на седници Владе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да смо се ми срели у неком локалу, онда би вероватно ја имао више сазнања. Ја сам Вам пренео од речи до речи, да је то веома кратко било и од речи до речи сам пренео, значи, ни реч више, ни реч мање шта смо разговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Тако смо и схватили, да је био проблем паркирање или тако нешто.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ту се већ био створио ред, људи су почели да реагују, јер нису могли да уђу на пијацу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А да ли је познато сведоку да је донета нека одлука на неком нивоу неког од тих датума, да се повуче гардијска бригада и да се цивилна власт преда, пре свега, да се цивилна власт преда органима власти, Влади САО источна Славонија, западни Срем? Да ли му је познато, било из контаката, било из својих долазака тамо, да постоји таква нека одлука?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Мислим, нејасно ми је то питање када кажете одлука да се цивилна власт према цивилним органима. Значи, могло би да буде једино, да се војна власт преда цивилним.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Та власт која је контролисала, било је ратно стање, контролисала је гардијска бригада.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Пошто је било више информација по разним линијама, па и из Управе безбедности око тих паравојних група, затим паралелне неке друге војске која је под неком јурисдикцијом неке више, МУП-а, односно Стојчића-Баце, коначно је 28. новембра 1991. године, генерал Кадијевић потписао наредбу о распуштању и разоружавању свих паравојних састава који су били у Славонији. То је 28. новембар. Касније, ја колико знам, 10. децембра председништво СФРЈ издало је своју наредбу о томе. Онда су вођени разговори, то је део који знам преко органа безбедности који су били на овом истуреном командном месту, где је био генерал Живота Панић, вођени су разговори са Стојчићем око тога, да се морају повући ти састави, Арканови, одред Душан Силни и ови неки други који су ту били и да је он рекао да ту неће бити проблема, јер ће они ући у састав бригаде МУП-а која се формира на том терену. Онда, пошто до 28. јануара, ја мислим, нису били повучени ти састави, послат је пуковник Петковић из Шида, који је био орган

безбедности прве војне области у Шиду, да успостави контакт са Стојчићем и да инсистира на повлачењу ових састава о којима је било речи, јер су они још остали на терену, а онда је добио одговор да неће бити проблема, то ће бити решено и опет поновио, формира се та бригада. Други податак кога се сећам, то је да је негде 22. или 25. фебруара 1992. године, одржан је био састанак са локалним органима из Вуковара, на којима је био Горан Хацић, затим, Радован Стојчић-Баца, генерал Живота Панић и не могу да се сетим да ли је још други генерал Мандарић био, не могу тог дела да се присетим, где је разговарано управо о томе, да се војска која је имала успостављену војну управу негде скоро пред завршетак дејстава у Вуковару, успостављена је војна управа и војна команда на том терену, и тада је донета одлука да ту војну компоненту територијалне одбране која остаје на том простору, преузму два човека, један се презивао Ћурчић, другог презимена сада не могу да се сетим, али знам да су обадва до тада били припадници МУП-а Републике Србије и они су постали команданти ТО на том терену. Дакле, ја по томе могу да извучем закључак, када се, уствари, војска дефинитивно повлачи са тог терена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мене није интересовало тако детаљно, мене је интересовало, да ли је гардијска бригада до 24. када се повукла, да ли је предала власт цивилним органима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, ја мислим немам такав податак.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекли сте да сте разгледали ратни дневник бригаде. Да ли тамо постоје ови подаци о предаји заробљеника и о заробљеницима уопште, примопредаји Влади и тако даље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Па, добро, мериторно је да добијете те податке, мислим да није спорно.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, да ли сте Ви видели?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја сам видео, значи, има евидентирано да се преузимају заробљеници, да се упућују и тако, мислим, постоји кратко нотирано како се у ратном дневнику то води. Међутим, нема ничега око предаје заробљеника територијалцима на Овчари, значи, не спомиње се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако нешто се не спомиње?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако нешто се не спомиње?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја се не сећам да сам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јер мени није даван цео дневник да листам, него сам консултован по неким детаљима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли сведок који је овде рекао, овде је трајало суђење доста дуго, било је доста генерала, пуковника, да ли сведок који је децидирано рекао да је претпостављени Мркшићу био Вук Обрадовић, шеф кабинета Савезног секретара. У том правцу ја питам, да ли је пуковник Мркшић морао да консултује Вука Обрадовића као свог претпостављеног у вези са предајом заробљеника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Браниоче, пуномоћнице, па то је јако широко, то пуно излази из овог контекста.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја могу кратко да помогнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само, ко је претпостављени Мркшићу, ништа друго?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: У миру, прво претпостављени Мркшићу је начелник кабинета Савезног секретара а то је Вук Обрадовић. Међутим, почетком борбених дејстава тамо се формира војна команда, прва војна област која руководи са свим дејствима на подручју Славоније и Вуковара. И то је истурено место команданта прве војне области. Све јединице које се налазе тада у тој зони, почињене су искључиво команданту прве војне области. Према томе, он је што се тиче ратних дејстава, добијања задатака, био потчињен и био је дужан да извештаја прву војну област, односно из прве војне области је добијао наређења. Али је, паралелно са тиме, он имао праксу, а и Вук се интересовао, шта се догађа, па су комуницирали. Међутим, што се тиче ратних дејстава, он је потчињен од момента када су формиране оперативне групе ЈУГ, једна, друга и трећа и када је изашао генерал Панић са командним местом тамо, потчињен команди прве војне области.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је потчињен Мркшићу, Панићу или Обрадовићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Када, када?

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: За време рата у Вуковару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Генералу Панићу.

АДВ. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро. Хвала.

НАТАША КАНДИЋ: Господин Васиљевић наводи речи Зјаје Муриса и онда каже да је Љубиша Вукашиновић, јавио да ратни заробљеници, односно њихова заштита није више у надлежности војске ЈНА. Да ли има сазнања, ко је Љубиши Вукашиновић дао ту наредбу коју је он пренео Зјаји Мурису?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам. Значи, ја са Љубишом нисам разговарао, ја сам препричао шта ми је треће лице рекло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли по правилима службе, Љубиша Вукашиновић, који је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па сад, је ли сведок или је вештак? Да ли је сада сведок – сведок или је вештак? Јел то питање за сведока или за вештака? Не, то је онај проблем који имамо.

НАТАША КАНДИЋ: Питам следеће, да ли будући да је Љубиша Вукашиновић, да му је претпостављени Шљиванчанин, да ли била која одлука коју он преноси некоме, мора да буде одлука којом је упознат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите, нећу дозволити ово питање и ни једно друго, везано за те теме, да тражимо ми неко стручно мишљење сведока.

НАТАША КАНДИЋ: Па, добро, али имамо сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је проблем који имамо већ у више наврата и нећемо дозвољавати питања у том правцу. А кажем, договорићемо се накнадно како ћемо добити одговоре у том смислу.

НАТАША КАНДИЋ: Ево, ја морам да наставим. Будући да је сведок, господин Васиљевић рекао да има сазнање да је Шљиванчанин рекао да је имао проблема у болници док је трајала евакуација, оних који су били тамо, да је било покушаја од стране територијалаца да их преузму још у болници, да ли је таква једна чињеница тог нивоа важности да она мора бити прослеђена даљој команди, опет на исти начин, његовом претпостављеном или?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Па, не знам, ево, да чујем.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја бих рекао, могао би сваки дан о томе да шаље извештај. Није уобичајено да о проблемима о којима не мора команда можда

да одлучује, да то извештава. Ја бих рекао то је један можда мали инцидент који се ту догодио и није пракса да сада пише извештаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Будући да је неколико високих официра ЈНА тог дана баш 20. они који су били на Овчари, да су упозорили команду о томе шта се догађа, укључујући и пуковника Војиновића? Да ли онда те информације, да ли о тим информацијама одлучује самостално пуковник Мркшић или он треба да упозна неког другог, ради доношена одлуке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет је то питање на истом фону.

НАТАША КАНДИЋ: Мислим да су та питања врло важна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

НАТАША КАНДИЋ: То су врло важна питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се, слажем се, али само је проблем у томе, да ли ћемо одговоре на та питања добити од овог и других неких сведока којима смо покушавали да их поставимо. Ја не мислим да је то добра адреса за сведоке које овде саслушавамо.

НАТАША КАНДИЋ: Ја бих волела да добијемо разјашњење, ако Шљиванчанин, значи, има проблеме тог дана приликом евакуације оних који су у болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли он некога треба о томе да извести?

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је питање, да ли он о томе треба некога да извести?

НАТАША КАНДИЋ: Да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је питање за сведока, па ево сведок је малопре одговорио, по њему не мора, што не значи да ће неки други генерал одговорити исто на то и такво питање.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћу да кажем, то нису питања за сведока, односно сведоке које ми саслушавамо, то су питања, ипак, пре бих рекао, за неке експерте из ове области.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је експерт исто.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Знате како, он да је спречен у том задатку који ради, онда би морао да образложи шта се догодило и због чега није то реализовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вероватно би остало неког трага о томе.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Онда би он морао да опише да има неких проблема, да је то, то и то. Пошто он није имао проблема, он је њих извукао из болнице, проблеми који се дешавају лево и десно, у основи нису битни за неко касније одлучивање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Шта господин Васиљевић мисли, ко би могао Љубиши Вукашиновићу да јави, да нареди, да се врати са пута према Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опет, опет исто, немојте, немојте покушавати, немојте да покушавамо на тај начин.

НАТАША КАНДИЋ: Ко може, Шљиванчанин или ко му јавља?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, немојте, нећемо тако.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Господин Васиљевић је дословно рекао да је Мркшић био несигуран у свом поступању, у свом командовању и да он мисли да је у вези са ратним заробљеницима одлуку донео у консултацији са неким. Мене занима, па је

онда накнадно додао да су то можда његови сарадници, да ли може мало више да каже, шта мисли, како је онда ишла та консултација?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли Ви разумели шта је питање? Ја нисам сигуран да сте Ви тако што.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ко је Мркшићу наредио или он питао, значи, ја то не знам. Ја сам изнео своју личну оцену око њега, када сам објашњавао која би му три питања поставио. Значи, ја претпостављам да он сам то није баш као дисциплиновани старешина учинио. Е сад, кога је он могао да пита и да ли је питао, значи, то су претпоставке. Ја то не знам, то мора он да каже, ако буде био у позицији.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли господин Васиљевић има сазнање да је неко од официра био на Овчари и на месту ликвидације, да ли је чуо за Зорана Стаматовића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате икаквих других сазнања везано за Овчару, изузев онога што сте изнели, ево пре подне?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Имам само сазнање, од команде ратног ваздухопловства, око једног резервног војног полицајца, који је при неком спровођењу према Сремској Митровици, извукао, ја мислим или двојицу или четворицу од заробљених и на наговор од једног ту присутног територијалца, ликвидирао. Тај се презивао Николић, он је лишен слободе и вођен је кривични поступак, био је притворен овде у Војном истражном затвору и вођен је кривични поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то није везано?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Везано за, ја бих рекао, за један злочин који се догодио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Моје питање је, дакле, било да ли имате икаквих других сазнања везано за Овчару или за дешавања око Овчаре, изузев онога што сте нам изнели пре подне? Па и везано за имена, за официре тадашње ЈНА и тако даље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никаких других сазнања више немате, све што знате о томе сте нам већ рекли? Добро.

НАТАША КАНДИЋ: Сведок је помињао Тополу, помињао је Кинеза и да је неке податке о томе како изгледа тај Кинез на основу сазнања.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам чуо ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кинез, Кинез? Шта Вам је речно, ко је Кинез, како изгледа Кинез?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, то је опис који је дао Зјајо Мурис, значи да је он малог раста, за овога говори да је висок, а за њега каже малог раста, није дефинисао који је то мали раст, да ли је 170, јер он у односу на човека од два метра, може да буде 180, мислим, није ми прецизирао. Он је рекао да је мањег раста од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Само то и ништа више?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли Вам је рекао, коме припада тај Кинез, да ли територијалној одбрани, ЈНА?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које јединице су у питању?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, то су ти, такозвани, добровољци.

НАТАША КАНДИЋ: Добровољци? Добро. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Даље, молим?

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Пре Вас је овде сведочио командант 80. моторизоване бригаде и он је у свом сведочењу навео да су јутро по злочину на Овчари, на Грабову, одржали седницу у 80. моторизованој бригади о томе да имају сазнање да је дошло до злочина на Овчари. Да ли Ви нешто о томе знате?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не, апсолутно не.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Да ли можда можете да објасните, с обзиром на Вашу тадашњу функцију, како је могуће да команда 80. моторизоване бригаде има сазнања о злочину који се догодио у току ноћи, а да та информација не оде на виши ниво од команде бригаде?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја не знам шта је сведочио овај сведок, немам представу, да бих могао да правим сада неку анализу или аналогију, али, ако је по причи Везмаровића део чете војне полиције био у рејону Овчара, ако је тај капетан Јоца исто био у рејону Овчара, јер му је рекао шта се догодило, онда је, вероватно, по тој линијих тих људи који су ту били, известили команду бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, суштина је у овоме: сутрадан ујутру.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Када, када, сутрадан ујутру, који датум?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У односу на?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: На стрељање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На стрељање.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сутрадан ујутру је тада, ваљда потпуковник Војиновић као командант 80. моторизоване бригаде о информацијама које је добио, да су, највероватније, заробљени током ноћи стрељани на Овчари, обавестио чланове своје команде, чланове свог штаба. То је он нама у овој судници рекао, па је питање пуномоћника за Вас било, како је могуће да, значи, то се на команди штаба дешава да он упознаје чланове штаба, чланове команде, о томе да та информација, таква каква је, не оде даље, како је то могуће у тим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Па, то је њему питање морало да се постави, кога је он известио, ако је известио – кога, а ако није – зашто није известио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада у безбедносном смислу, члан команде је и Срећко Борисављевић?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Он није је у 80.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је начелник за безбедност?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Па, није он у 80. моторизованој бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, пардон, не Срећко Борисављевић, него извесни Вукосављевић, извесни Вукосављевић је начелник за безбедност. Да ли по тој безбедносној линији, информације иду, одлазе негде, неvezано за линију командовања?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Требало је да се извести и линијом војне полиције, значи, Везмаровића који, када је то сазнао, требао је по линији војне полиције да обавести у претпостављеној команди човека који руководи војном полицијом. А орган безбедности, и он је исто требало и сваки други припадник армије по прописима, када сазна за кривично дело, тешко кривично дело које је

учињено, дужан је о томе да обавести и претпостављенога, значи овде је питање, ако су они то знали, зашто нису обавестили, а ако јесу, кога су обавестили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, по Вама, Ви сте начелник, шта хоћете да кажете?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Није једини начелник безбедности тај који о томе треба да обавештава. Ајде, сада да узмем помоћника за политички рад, који је исто тако постојао у тој јединици, као што је, на пример, о злочину у селу Ловац обавестио помоћник за политички рад депешом команду прве војне области. Значи, не мора то да буде орган безбедности. Сваки старешина који зна да је почињено то тешко кривично дело, он је дужан по својој вертикали да то извести. Ако је он стварно артиљерац, капетан Јоца, он је то требао да извести начелника артиљерије по субординацији у тој 80. бригади. Начелник артиљерије треба да обавести свог команданта, командант треба да обавести свог претпостављеног команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су, дакле, нормални токови?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То је та линија извештавања која иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Па, има и та безбедносна линија извештавања?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Има, исто, исто, и ако је тај капетан, ја претпостављам да је он резервни официр, јер му не знам презиме, мислим, не познајем човека, и он је требало да извести по линији безбедности ономе ко му је био у вишој команди орган безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Е сад, да ли су они извештавали, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, они су били претпочињени, 80. је бригада у то време била претпочињена гардијској бригади?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, па је то оперативна група ЈУГ?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи друга бригада не може да буде по закону претпочињена бригади, али ако се формира оперативна група, онда команданту оперативне групе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: 07. децембра је поднет извештај 1991. године о понашању добровољаца, односно територијалних јединица на подручју југ, да ли у том, ако видимо, како каже сведок, није обухваћен злочин на Овчари, који су други типови понашања обухваћени и због чега је донета одлука да се те јединице расформирају? Да ли може да се сети?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Па, видите, није само 07. децембра, ја сам већ навео једно конкретно наређење генерала Кадијевића, 28. новембра, а било је информација и пре тога, по разним линијама, линијама органа за политички рад, у првој војној области, то је потпуковник Еремија који извештава линијом органа за политички рад команду прве војне области о злочину Ловац, а о том злочину извештава се и линијом органа безбедности, значи пуковника Петковића из Шида у одељење безбедности. Дакле, било је више информација о томе, шта се догађа на терену и проблеми у тим углавном добровољачким саставима и јединицама, условно речено, територијалне одбране САО Крајина. И због тога је већ крајем новембра, донета одлука, пошто су већ била завршена, готова дејства око Вуковара, донешена је одлука о распуштању тих састава. Онда се није, вероватно, на то реаговало. Ту је била побуна оних резервиста који нису примили новчане надокнаде, не резервиста него добровољаца, јер нису били резервисти, нису добили накнаду. Онда је писана,

значи, та информација од 07. децембра која је ишла до председништва, да председништво ту одлуку верификује на вишем нивоу. И то је, дакле, једна од информација у низу. Шта она садржи? Садржи оцене око пљачки, око ликвидација којих је ту било, ту је обрађен Ловац и још неки други подаци, јер су у међувремену добијени подаци још о проналажењу једне групе лешева на пољопривредној фарми у Ловасу. Ја мислим да је то управо негде крај новембра који је војна полиција документовала и обавестила МУП у Даљу који је касније преузео документацију о том злочину. Дакле, тамо где се знало за неке злочине, они су илустративно стављени у те информације и да треба да се заведе ред. А проблем је био, што су завршена дејства, а ови још увек стоје на терену. А неки неће ни оружје да врате. Значи, ја не могу да кажем баш прецизно шта је писало, али то је фон, о чему се знало то је написано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Ако сам добро разумео сведока, сведок је навео пример Ловаса и старешине Јеремије који је сам зауставио масакр цивила и сам поднео извештај и то је дошло у извештај за 07. децембар, као рецимо најкаснији извештај који се овде спомиње. И поред тога, што је на седници бригаде, команде бригаде изнета информација о масакру на Овчари, није стигао никакав извештај до 07. децембра 1991. године на врх ССНО или Генералштаба? Мислим, питам само да ли је тај закључак тачан, до кога сам дошао из његовог сазнања?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Није тачан, прво око тога да је потпуковник Еремија спречио и предузео мере у односу на злочин у Овчари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ловас, Ловас.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Односно Ловас, значи није тај податак тачан. Те податке је добио орган безбедности. Он је упознао команду. Пошто је упознао команду, тамо мислим да је то гардијска дивизија која је тамо била, овај шаље по својој линији, пошто је дошло до сазнања, информацију у политичко одељење прве војне области. Али, он са тим подацима излази и код новинара који то објављује и у јавности постоји само да је потпуковник Еремија известио о томе. Нема о томе, да је о томе начелника безбедности у првој војној области, обавестио одмах и пуковник Петковић, а из прве војне области је послата информација у Управу безбедности. Ја сам онда обавестио војни врх писмено, 24. када је дошла информација из прве војне области, а тражио онда допунске податке, па сам написао другу информацију 25. октобра, која је послата на десет адреса, између осталих, је и један војни тужилац ЈНА. Дакле, тај део је нетачан да је он то спречио, а други нису, него, он је известио, али пошто је његов допис неким каналима отишао у јавност.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако сам ја добро схватио, 07. децембра се не зна!

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам ја да ли су они извештавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Овчару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: И зашто нису извештавали, значи то не знам. Код нас нема таквог податка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овчара није 07. децембра у тим примерима који се наводе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, да смо знали, не само да би се само известило, него вероватно би се водила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо разумели.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: То је било питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, то смо разумели.

АДВ. НИКОЛА БАРОВИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Даље питања, молим? Браниоци?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: (бранилац Мирољуба Вујовића) Ја ћу прво ставити примедбу на казивање и сведочење овог сведока, сматрам да оно није релевантно и поуздано, пре свега што се долази до сазнања из друге, треће руке, чак и од људи са којима је сведок обавио разговор, не може ни да препозна данас приликом. Ја се слажем да сам то требао учинити након Вашег саслушања, али дозволите ми да то кажем сада, поготово што су то сазнања, кажем, те врсте, однекуда са пијаци, на пијаци, на Дунавском кеју, из бележнице новинара и тако даље. Али, дозволите ми само неколико питања. Да ли сведок креће 19.11., како данас каже, из Милића у Вуковар, да ли он тада има сазнања да је Вуковар, ајде да кажем, пао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је и рекао сведок.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Рекао сам да сам чуо то на вестима.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли сведок тада има сазнања да његови потчињени официри, официри безбедности, пуковници Томић, Вујић Богдан, Тијановић Богољуб и мајор Стошић, да су они тада отприлике у том времену, на командном месту у Негославцима? Прво, да ли зна ко су?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Прво да кажем да ова наведена лица, ови официри, нису мени потчињени, они су тада пензионери, а и да су у активној служби, не би били мени потчињени. Значи, то су пензионисани официри који су некада били или у контраобавештајној групи прве војне области, или у контраобавештајном техничком центру Управе безбедности, али по ономе што сте сада навели, сви су у пензији. Ја не знам, нити ми је ико од органа безбедности, од Шљиванчанина, код кога сам био у Негославцима, рекао да су та лица ту, нити сам их ја ангажовао. Када сам сазнао, а то је негде у децембру месецу, када су се они појавили у Сремској Митровици, у тиму органа безбедности који је проводио оперативно-истражне радње, оперативне радње. Када сам видео да има пензионера, онда сам наредио да сви буду отпуштени и повучени и они су тада престали са својим ангажовањем. Они су практично били под јурисдикцијом органа безбедности у првој војној области. И по њиховој одлуци да ангажују пензионере да ојачају тим, они су узели те људе, ништа није спорно, они су искусни били, у пензији су, али ја сам сматрао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вујић нам је рекао, Вујић Богдан нам је рекао да је он био заиста у пензији, па се сам добровољно јавио Управи безбедности када су кренуле ратне операције и онда је ангажован био, био је у Бегејцима једно месец дана пре престанка операција у Вуковару. Потом 19.11., по наређењу је дошао у Вуковар са овом екипом.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: По чијем наређењу? Ја се извињавам што ја постављам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По наређењу из Управе безбедности.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Тако каже, чак су неки реактивирани и Богољуб Кијановић који је од раније био у пензији је враћен у редовни састав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте знали да је он рецимо месец дана тамо у Бегејцима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Чак ја, када сам био у Бегејцима и у Стајићу, где је активни официр безбедности руководио тим тимом, значи, тамо нема ових пензионера, имам своју бележницу, да ли су они били склоњени или негде ангажовани, ја то не знам, али их нема тада. Ја њих први пут срећем у Сремској Митровици и сада наређујем руководиоцу оперативно-истражног тима да их склони и помери.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А не знам да су дошли, нити ко их је ангажовао.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Каква су сазнања генерала Васиљевића у погледу ангажовања Љубише Петковића, пуковника, е сада ја не знам, да ли органа безбедности или обавештајне или контраобавештајне војне службе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Како се зове?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Петковић. Петковић Љубиша.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А Петковић Љубиша? Петковић Љубиша је био активни официр у органима безбедности прве војне области, био је помоћник за контраобавештајни рад у том одељењу или заменик начелника безбедности у првој војној области, а њега је команда прве војне области, односно орган безбедности прве војне области, са још једном групом официра изместио у Шид, ради координације активности органа безбедности у другим саставима на контраобавештајним пословима. А у Шиду се већ налазила, ја мислим, и команда дивизије је била из прве војне области. И он је у Шиду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Говорим о пуковнику Петковићу.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Мене занима да ли као првом човеку безбедности војске тадашње, бивше СФРЈ – ЈНА, да ли је пуковник Петковић по линији тој безбедности, потчињен генералу Васиљевићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесте, у трећем степену. Значи, мени није потчињен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не директно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Начелнику безбедности прве војне области. Од Петковића нису долазиле информације директно у Управу безбедности, него у одељење безбедности прве војне области, а из одељења прве војне области се процени које су информације од значаја за Управу безбедности и достављају се. И спомену сам да информација из Ловаса су дошле у одељење прве војне области, а прва војна област послала податке у Управу безбедности.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: То није у домену војне тајне: ко је у том времену прво потчињени генералу Васиљевићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Мени ко су прво потчињени? Значи потчињен ми је заменик начелника Управе безбедности, потчињени су ми начелници одељења у Управи безбедности, помоћници и референти и потчињен ми је начелник контраобавештајног техничког центра у Управи безбедности и потчињен ми је начелник обавештајно-безбедносног школског центра у Панчеву. Али, мени није потчињен начелник безбедности у првој војној области. Он је као и ја, потчињен свом команданту. А по вертикали, по стручним, контраобавештајним питањима, он је дужан да о контраобавештајним подацима који су од интереса за ЈНА у целини или за Управу безбедности, те информације доставља. Дакле, на свим нивоима, органи безбедности врше селекцију података које добијају и процењују, који су подаци за претпостављеног органа безбедности да треба неки став да добије или нешто, а где он може сам да решава проблеме, извештава доле по линији хоризонталној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели смо.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли приликом тог одласка из Милића у Вуковар, генерал Васиљевић претпоставља да би се на том подручју могли појавити и ратни заробљеници?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам чуо крај.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли се приликом тог Вашег доласка на Овчару?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ли информације, рецимо, да не идемо на претпоставке, да ли имате каквих?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Па, нисам ја био на Овчари.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Вуковар, на то подручје мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19.11?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја сам био четири пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Васиљевићу, господине Васиљевићу, значи питање је ово: 19.11. из Милића Ви одлазите за Вуковар?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, у село Негославце.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Негославце? Добро. У Негославце. Да ли имате каквих информација, имате информацију да су престале операције, имате ли информацију о томе да има ратних заробљеника?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, имам информацију да има заробљеника, да се експедују, значи, према Шиду према Сремској Митровици, Овчара није спомињана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро, то је било питање.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли су ти ратни заробљеници били у надлежности ових органа безбедности о којима говори генерал Васиљевић у претходном свом одговору и у тој структури?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Постојао је у Савезном секретаријату за народну одбрану, помоћник Савезног секретара за цивилни сектор. Ја могу да дам име, ако је потребно. И они имају у надлежности формиране сабирне центре, на нивоу ССНО. Дакле, били су сабирни центри и по другим местима, откуд знам, био је сабирни центар у Билећи, био је у Морињу, у оквиру војно-поморске области. Дакле, они су регулисали формирање сабирних центара. Сабирни центар није логор ратних заробљеника, да то се разумемо. У сабирном центру се налазе лица чији идентитет треба утврдити јер није јасно ко су, налазе се заробљена лица у униформи, као припадници паравојних формација и командант, значи, војне области, у овом случају прве војне области је написао своја наређења за формирање, дакле, не Управа безбедности или начелник безбедности, своја наређења, ја има њихове бројеве које сам пронашао, којима се формирају сабирни центри. И за команданта сабирног центра се одређује уопште војни старешина, а не старешина из безбедности. Али, у сабирном центру постоји тим органа безбедности који се бави откривањем сумњивих на вршењу злочина. Они су имали само ту надлежност. А командант сабирног центра је друго лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Организује?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Он, значи, организује укупан тај живот и код њега су долазиле екипе Међународног црвеног крста.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Не сабирни центар, него приликом заробљавања лица и неке тријаже, да ли то раде управо ти органи безбедности?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А ту тријажу раде органи безбедности.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: У реду. Ништа више. Генерал Васиљевић је говорио у неколико наврата о Зјаји Мурису. Да ли је генералу Васиљевићу познато да у том

времену, дакле 19.11., односно 20.11., Мурис Зјајо има свог претпостављеног старешину који се зове Марић Младен, у тој јединици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марић?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Младен?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Младен?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, знам да је Марић претпостављени Зјаји Мурису, јер је Зјајо Мурис у то време командир противтерористичког вода у противтерористичкој чети гардијске бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Сведок, мада је то тема за Станка Вујановића, али позивајући се на разговор који је обавио са овде сведоком Дуловићем који је дао исказ, има неслагања, јер су то сазнања која је он примио од сведока Дуловића. Генерал Васиљевић каже да му је Јован Дуловић, а везано за тему разговора са Станком Вујановићем рекао, да није имао довољно својих људи, па је морао да узме ове добровољце. То он данас каже. Међутим, сведок Јован Дуловић на записнику, на транскрипту од 01.10., на страни 14, последњи пасус каже, цитирам: «Нисам имао довољно добровољаца, па сам морао да узмем оне пијане Шешељевце, који ће сада да причају свуда као што јесте и неће то на добро да испадне». Дакле, разлика је очигледна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тачно да је нама Дуловић то у овој судници рекао овако како је.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Добро, јесу сазнања из друге руке.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Апсолутно је тачно ово што сам рекао, да ми је тако рекао Дуловић, јер сам пронашао забележено непосредно после тог разговора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада мене занима, када смо већ код тога, господине Васиљевићу, иначе стичем утисак да Ви јако добро и пуно памтите. Па сте нам причали о томе, да сте дана тог и тог били са тим и тим, дана тог и тог са тим и тим, ево са Дуловићем сте били у редакцији листа «Време», било је тамо још неких новинара, он је имао, па Ви прецизно описујете такву и такву бележницу из које је читао, како то све памтите? Да ли сте Ви записивали то негде након тих разговора или за време тих разговора?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесам, значи јесам. Прво имам сачуван део радних бележница из периода када сам био начелник Управе и те бележнице сам показивао и на суду када је мени било суђено овде на Војном суду, а делом који сам могао то је и у хашком поступку. А други део сам имао праксу, од онога што је интересантно, може бити интересантно за проблеме безбедности и Управе безбедности, одмах након разговора ја сам записивао то што има. Један део памћења произилази из тога, што ја могу да прелистам то па да се подсетим, али, иначе, слабије памтим имена и ликове.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Такође, овде нам данас сведок први пут каже, за разлику од Дуловића, Дуловић своје сведочење започиње тиме што цитира говор Шешељев 13.11. када се обратио добровољцима, територијалцима и свим осталима, не помињући ни Шљиванчанина, ни Радића да су у тој групи људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тачно.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Данас нам генерал Васиљевић помиње баш њих двојицу да је то чуо од Дуловића, а то нам је Дуловић прочитао из своје бележнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је тачно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, шта има записано тамо у бележници, ја не знам, али ја знам шта је рекао. Један део он цитира тачно из бележнице шта пише. То је оно када каже: у 17,30 часова сам у кући Станка Вујановића, ја видим да он то чита. Он има један део који је читао, само шта му је записано, а онда је то коментарисао и са неким својим оценама. Дакле, јесте ми споменуо да су била ова двојица старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Он је овде био сведок под заклетвом као и Ви. Сведок, такође, каже да се сусрет између њега и Срећка Борисављевића одиграо у некој војној установи, колико сам ја схватио?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Јел на кванташкој пијаци?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не, сусрет је био у војној установи једино, значи, у канцеларији органа безбедности са Шљиванчанином. Са Борисављевићем сам се сретао више пута, јер смо ми и другови. Било је конкретно ово о чему смо разговарали, било је у његовом стану, док је становао негде на уласку у Земун. Касније је променио стан, добио је стан, решио је стамбено питање, а тада је становао негде код родитеља.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Каже да су се срели на кванташкој пијаци и разговарали управо о овој теми?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Са ким?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Са Срећком Борисављевићем, записник од 16.12.2004. године, страна 39?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То је са Мркшићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, него Срећко Борисављевић тврди да сте се срели на пијаци и разговарали и овоме?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Да ли се сведок пре свог сведочења у предмету тужилац против Слободана Милошевића, срео са Мурис Зјајом, да ли је имао контакт пре тог сведочења?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам опет разумео питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сведочили у предмету Милошевића у Хашком трибуналу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, то је био фебруар 2003. године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да. И ја мислим да је прешло делом у март месец 2003. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас бранилац пита, да ли сте се пре тога срели са Зјајом Мурисом?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не, а имао сам жељу, али не. Никада га више нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада, изузев ове прилике о којој сте нам говорили, никада након тога га више нисте срели?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: На том састанку који је био код Вељка Кадијевића 21.11., сведок каже да је био присутан и Шљиванчанин?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Састанак или пријем?

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Пријем, пријем.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја, колико се сећам, био је, јер су позване све те старешине које су учествовале у тим дејствима. Он је био потчињен кабинету, значи, ја мислим да је био, да ли се он после враћао у Вуковар или није, али он је код мене долазио тек 28. Значи, мислим да постоји телевизијски снимак са тог састанка, који је ишао у медије и да то може да се пронађе.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: И на крају сведок, везано за тај састанак, каже да је закључио да је Мирољуб Вујовић неки командант или командант штаба, по томе што је био рањен и имао је завијену руку. Ја га питам, да ли је то логичан закључак, или се закључак о нечијој командној улози и функцији, може извући на основу неких других елемената?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прихватам. Заиста је остало мало нејасно, господине Васиљевићу, Ви јесте то рекли када смо Вас питали, шта сте закључили ко је тај територијалац, један једини тамо где је практично војни врх, па Ви рекосте, он је био рањен и тако даље и јесте ово рекли да сте на основу тога закључили како је он имао неку командну функцију? Па нам остаје то мало чудно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја не знам на којој је он тада функцији. Он долази када долазе и команданти војних јединица. Значи, то је прва ствар. Друга, ја извлачим закључак да је он командант неке јединице, а не командант штаба територијалне одбране, јер да је био у штабу, вероватно не би био рањен негде ван дејстава. И то је моја аналогија да ја размишљам, али ја званично не знам, да ли је он командант или шта је, значи то не знам. Али, тада су позвани команданти потчињених састава из корпуса, командант прве војне области, значи тада су команданти, па ја по томе ценим да је он командант.

АДВ. НЕНАД ПЕТРУШИЋ: Немам више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала браниоче. Даље молим питања?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Управо поводом овог претходног питања мог колеге, сведок је сада изјавио. не командант штаба, него евентуално командант неке јединице. Да ли сведок има сазнања да је у то време, у време ратних дејстава, па и 20. новембра до 21., у Вуковару постојао штаб територијалне одбране, да ли има нека сазнања, или није постојао? Сведок је говорио легална територијална одбрана, то је Србија, а ово је нека илегална, ако је постојала или нека виртуелна територијална одбрана, у том смислу.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам рекао да је илегална и виртуозна, него сам рекао да је то територијална одбрана која није уређена била по тадашњим важећим Савезним и републичким законом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је само било, да ли знате, је ли постојао у то време штаб територијалне одбране Вуковара?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Питање је шта је регуларно. Ако је то регуларни штаб, онда је то онај штаб Републике Хрватске са којим је ЈНА у рату. Али, постоји штаб по документацији која је мени показана, када сам говорио да се у штаб јавља територијалне одбране у Вуковару Ланчужанин, а да се упућује некаквом Чапрлу да се са њим договори око чина који ће имати и задатака које треба да извршава. И тамо стоји да је то штаб територијалне одбране у Вуковару. Писано је руком, а не могу да се сетим да је био печат, могуће да има и печат из ондашњег штаба, али то не знам и није ни спорно ни у томе, зато што знам да у штабу територијалне одбране у Шиду ми је реферисао потпуковник, пуковник Петковић,

где је посмењивано тадашње командно особље у штабу, па и орган безбедности који је био мирнодопски у том штабу територијалне одбране у Шиду, а постављени су по линији МУП-а ови други људи. И због тога што се то тако радило, ја то говорим. Постоје јединице територијалне одбране из Србије, из Војводине, које долазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте објаснили.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Управо сведок је рекао да територијална одбрана не може се звати Лева Суподерица. Да ли је чуо за одред Петрова гора који је тада деловао на тим просторима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Није уобичајено да су штабови територијалне одбране имали своја имена. Него се зове одред територијалне одбране, па места, града, ако је то неки крај Петрова гора, онда то може да буде прва чета, друга чета, трећа, али нема назива. Значи одред територијалне одбране Смедеревске Паланке нема свој назив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви чули за тај термин Петрова гора?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесам, касније кроз штампу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније? Е, добро.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Сведок каже да је разговарао и водио разговоре након рата са Шљиванчанином и том приликом га питао шта се то десило на Овчари. Да ли је у тим разговорима Шљиванчанин евентуално говорио да је био на Овчари и када?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, одговор као и свих осталих, да су касније сазнали за то.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли је био, да ли му је Шљиванчанин говорио, евентуално, да је био 19. или 20. новембра на Овчари?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не. 19. није био, ја сам био 19. увече ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он је био ту? Да.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Вукашиновић, тада мајор Вукашиновић, коме је он био подређен, да ли има сазнања сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то, рекао је то. Шљиванчанину.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: А да ли зна Каранфилов коме је био подређен?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каранфилов?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Капетан?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Исто.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Исто Шљиванчанину?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Исто.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Обојица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Оба су у одсеку безбедности.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Добро, добро. Каже сведок да му је новинар Дуловић из његове бележнице читао и предочавао његова сазнања о догађајима око Овчаре. Да ли је сам сведок читао бележницу или му је само Дуловић презентирао његове забелешке? Да ли је читао сведок ту бележницу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, ја је у рукама нисам имао, седео сам поред њега, када је он њу прелиставао, извадио је када смо почели о Вуковару да причамо, он је извадио бележницу и читао, али ја је нисам имао у рукама, па да је читам. Ја сам репродуковао оно што сам запамтио.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли му је можда том приликом сведок Дуловић причао о томе да је разговарао са неком добровољком Драгицом?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не сећам се.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Да ли је чуо за неку причу, да је та добровољка Драгица причала да је Шљиванчанин имао неку кратку пушку, па је наводно, испробао на заробљеницима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не сећам се.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Мислим, упечатљиво је, па зато питам.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Слажем се, слажем се, па размишљамо, добро, о чему се ради. Сведок је овде причао о својим сусретима са одређеним људима и пренео нам је шта су му они рекли. Па смо га питали, да је управо, само оно што је рекао, само оно што су му они рекли, он је све то нама овде пренео.

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Па га ја питам, да ли му је и то речено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада Ви питате, а да ли је било ово?

АДВ. МИЛАН ЗАКЛАН: Све је посредно. Ја говорим, то је сведок, пазите судија, то је сведок Дуловић изјавио и онда он не верује да је то Шљиванчанин урадио. Да ли за тај догађај зна, ту причу, да ли му је причао, једноставно, нема разлога, довољно ми је то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље молим?

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, ја бих молио да питате сведока, када је био тај састанак где му је Петковић реферисао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То је састанак 28. октобра 1991. године у канцеларији органа безбедности у Шиду.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Да ли је још било тих састанака на коме му Петковић реферише?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не. Колико знам, не.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он када долази у Вуковар, односно, каже у Негославце, да ли му неко уопште реферише о безбедносној и другој ситуацији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У та четири наврата када сте долазили? Да ли Вам се реферише о стању?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи има када ја долазим у обилазак ради сазнавања стања у безбедносној зони и бригади.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Само укратко, председниче.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ево кратко ћу да одговорим. Значи, реферисао ми је на онај дан пред долазак сутрашњи екипе генерала и ССНО. То је, откуд знам, крај октобра. Значи, тада сам ишао ради реферисања о стању безбедности и тада је он износио податке.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Новембар, новембар.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А ово су спорадични контакти. Значи, не реферише се сваки пут када ја дођем, па се седне. Ако идем на реферисање, то се ради по процедури.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је Петковић икада лично реферисао у новембру месецу, значи, после ових догађаја, лично реферисао на неком састанку, у штабу, било где, било када?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не. Он мени није био потчињени и због тога није ни реферисао.

АДВ. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Кома је он био непосредно потчињен?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Био је, рекао сам, био је потчињен начелнику безбедности прве војне области.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прве војне области, то је рекао сведок.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: По стручним пословима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је господина Васиљевића тај начелник свакодневно извештавао о догађајима на ратишту?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не бих могао да кажем сада свакодневно, али је извештавао о оним догађајима који су од значаја за Управу безбедности. То су, пре свега, контраобавештајни проблеми. То су проблеми убачених група, била је убачена група од 17, па су пробали да уђу у касарну.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он после 20. новембра икада срео Петковића лично и разговарао са њим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не. Једном сам се срео са њиме, када је генерал Живота Панић инсистирао да га прекомандује из прве војне области за начелника безбедности у Ниш. То је већ, ја бих рекао, крај моје службе, то је негде, могуће, март 1992. године, ако се ја сећам. Он је дошао код мене, тражио је разговор, приватан, да ме консултује шта да ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није битно. То је то.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је икада спомињао догађаје на Овчари?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: И верујем да је знао, известио би ме.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Тај дан, ја нисам упамтио добро, али када каже да је грешком унето у дневник да је у Зворнику, уствари у Негославцима, кога он затиче у штабу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја у штаб уопште не идем 19.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Или ја не знам када то, када сте рекли грешком да сте у Милићима, уствари сте у Негославцима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, то је у Негославцима, 19. увече сам у Негославцима у кући, у којој се налази размештен одсек безбедности. А неких 200 метара даље је кућа у којој је размештен део команде, односно генерал Мркшић и по другим кућама други органи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он тај дан, то вече, среће Мркшића тамо?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, уопште не идем у штаб.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли га је видео?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је видео генерала Панића, сада генерал?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не. Никога ван органа безбедности.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато ко је пуковник Војиновић, командант крагујевачке?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам га знао.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли га је упознао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада? Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли и Петковић тада присуствује, да ли је и Петковић тада у Негославцима? То вече?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, Петковић је у Шиду.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Шиду?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је свратио у Шид то вече?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да будем сигуран, ако пут води преко Шида, онда је било природно да свратим.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли њега неко информисао о заробљеницима у болници?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не. Не, уопште се не води разговор око болнице. Води се разговор око тога, да по процени има сигурно 5.000 људи који се евакуишу. Да је општа гужва и да је активиран Црвени крст.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када се он враћа 19. за не знам, Београд, Нови Сад, Шид, где? Када се он враћа? Каже, дошао је тамо.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, враћам се, по мојој процени и по ономе како сам стигао у Сремску Митровицу, да је већ било повечерје и да су спавали тамо људи, значи, ценим да сам тамо стигао после 10 часова, после 22 сата. Можда чак негде ближе и поноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли он, и ако да, када добија информацију да су већ стигли неки заробљеници у Митровицу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То је сутрадан, 20. када ја наводим да ми је послат извештај из Митровице, јер сам од њих тражио извештај, 1300 и да их још има.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који су статус ти заробљеници имали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како који статус?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Опет Вам кажем да употребљавате израз заробљеници, а званично они немају тај статус, јер није проглашено ратно стање. Али су, обзиром на борбена дејства која су извођена, а било је њих који су заробљеници са оружјем и у униформи, практично третирани као ратни заробљеници. И због тога је селекција вршена, да они људи који нису учествовали у дејствима, а било је таквих, буду отпуштени, не држани и размењивани, него отпуштани.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада је питање: ови који су процесуирани овде, што је рекао, за која кривична дела су они процесуирани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се све ова питања браниоче постављају?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ћемо видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао нам је да су процесуирани и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: За која кривична дела и тако даље?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Због кривичних дела ратног злочина, убистава, силовања, спаљивања лешева, а и таквих је било до кривичног дела учешћа у оружаном побуну.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Добро. Следеће питање, председниче већа, ја мислим да је то генерал уводно рекао, ја сам написао, не могу сада да нађем, прво сте питали како иду информације, проток информација, то је било прво питање, па је господин генерал рекао: то је једна друга тема о којој ћу говорити. Ја бих молио сада да питамо генерала, како до њега иде тај проток информација? Ви можете и да одбијете то питање, ако мислите да је расветљено већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је, заиста мислим да је у том смислу, расветљено. Сведок је рекао да је за Овчару, оно о чему ми овде расправљамо, чуо први пут у јануару 1993. године.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ево, конструктивније питање, значи, осим ових сазнања које је генерал имао од новинара, да видимо, каже да је реактивиран, ако сам ја добро схватио, да ли које године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1999. У априлу 1999. године.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У априлу 1999. године, на којим задацима он тада ради?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1999?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: На истим задацима на којима је рађено и цео ранији период од скоро 30 година у безбедности. Дакле, на задацима који су прописани Упутством о делокругу рада органа безбедности, у овом случају, Војске Југославије.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, али тачно који посао? Функција која?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да бисте лакше, пошто сте вероватно бранилац, значи на кривичним делима против оружаних снага, из главе XX. А има и других кривичних дела шпијунажа и тако даље.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, која позиција, начелник?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју функцију имате?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју функцију имате?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Коју функцију?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада, те 1999. године? Ево браниоцу је важно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Заменик начелника Управе безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик начелника Управе безбедности.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Е сада, дакле, пензионисан је 1992. године, каже да је прикупљао ове информације, да разговара са Дуловићем, разговара са Борисављевићем, са Зјајом и тако даље. Да ли он сада када је на функцији, обавља разговор и каже, не знам, саслушајте Дуловића, саслушајте овога, десило се то и то, да ли је он сада када има стварне власти, ја разумем да пре нико није хтео да контактира, да је био под, не знам, да ли он сада предузима неке акције и каже, тужиоче, то, то и то, десило се то и то, истражите, утврдите и тако даље, имате Дуловића као сведока, узмите му онај његов роковник, саслушајте Борисављевића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте службено ишта предузели? То је питање. Браниоче, чули смо питање, не морате га образлагати.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Много сте инсистирали на овоме, да сте погледали мој записник о саслушању као сведока, види се да сам ја саслушан у јануару 1999. године, дакле, истрага је вођена и ја сам давао цео овај исказ о којем сада говорим, пре него што сам реактивиран. А ако Вас тај део и интересује, значи, интересовао сам се као реактивирано војно лице код Војног тужиоца, тадашњег генерала Обренчевића, шта је урађено са случајем Овчаре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, само је питање било, да ли сте Ви у овом сада својству, у активном, било шта у том неком смислу предузимали или кажете ово, варијанта је војни органи већ раде свој посао, правосудни органи.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче, у вези пуча овог наводи, то сам ја и у новинама, у фељтонима, мислим колико смо упорни. Шта је ту конкретно било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког пуча? Гардијска бригада, смена Кадијевића? Не занима нас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не занима нас.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не занима нас, стварно нас не занима. Нећемо причати о томе.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: То је бригада која одлази после тога, месец дана, идемо конкретно питање.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ма, два дана после тога.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли му је познато, да ли је ратни распоред гаардијске бригаде била зона Вуковара?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ко је донео одлуку?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање, браниоче. Одбијам питање.
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Мислим, погрешно је.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијено је питање, немојте да одговарате.
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Погрешно је питање.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли су као учесници тога пуча, именовани Шљиванчанин?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Каранфилов?
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И остала лица? Следеће питање: да ли је господин генерал за време акције «Сабља» давао било какве саветодавне и обављао саветодавну улогу код министра унутрашњих послова Михајловића?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да не би било одбијено питање, значи нисам, никада се нисам срео.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Следеће питање.
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А ово имате у «НИН»-у све прочитајте око пуча, имате.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не стигнем ја да прочитам.
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Добро.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нећемо ову судницу да користимо да се информишемо сада о нечему што нас не занима.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Од када познаје Дуловића?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Дуловића? Па ја мислим да је то та 1994. година, почетак 1994. године.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када га је он последњи пут видео?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Када сам га последњи пут видео?
АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја мислим да је то било неко пецање на које смо га водили ја и још један мој колега. Ишли смо, било је шале у чамцу, па га оставили на обали, почела је киша да пада, значи, знам да смо тада били.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање моје, да ли сте са Дуловићем икада више разговарали о овоме, изузев у ова два наврата о којима сте нам говорили?
СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не? Добро. Даље молим?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је он добио некакав конкретан извештај и ако јесте, од кога за тај новац у СДК? Мислим, одакле њему та сазнања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не занима нас.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, новац у СДК није предмет овог поступка и нећемо о томе да расправљамо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, конкретно питамо, ако у Вуковару је предмет новац из СДК у неком извештају, да видимо овде да ли је било некаквих извештаја о заробљеницима?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О томе је питан. И питајте на то, на те околности питајте, на тему новца нећемо.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли је непосредно у Вуковару саслушавао било кога од тих ратних заробљеника, или из болнице некога, Весну Босанац и тако даље? Лично он или је присуствовао?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, од ових лица из болнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када је чуо за догађај, не говорим о Овчари, оставимо Овчару сада, када је он чуо, први пут имао сазнања, да су у болници ти и ти заробљеници и тако даље или колико их је било, да је Весна Босанац тамо и тако даље, када добија те информације? Или је и то од Дуловића чуо касније?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не добијам ја податке, да има у сабирним центрима лица из болнице у Вуковару. Ја то добијам линијом органа безбедности, да постоје лица која су заробљена и да има лица, конкретно, пет лекара из вуковарске болнице, да има, откуд знам, четири или пет свештеника. Они су одмах размењени и пуштени. Мењали се за другу групу.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Када тај извештај добија? Да ли се може сетити уопште? Ја мало претерујем, 15 година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај извештај у коме стоји да је заробљено, смештено, не знам ни ја, пет лекара из вуковарске болнице, четири свештеника, дакле, то Вас пита бранилац?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи када је подигнута медијски кампања да је Весна Босанац хрватски менгеле који сече руке и ноге српским борцима и узима њихову крв, значи, када се почело појављивати то, ти чланци по медијима. Ја сам на затвореном делу суђења, мог суђења, овде у овом Војном суду, на затвореном делу износио да су то неистине. А не знам ни да ли је сада прилика да говорим, да су четири здрава војника примљена била у ту болницу и када је болница била заузета, да су они били предати и да постоји старешина над којим је извршена операција на нози, који је, ја мислим, ако није пензионисан у задње три-четири године. Дакле, нису сечене ноге и није било то. Значи, то је медијска слика која је ишла и која се непрекидно пласирала. А то да је она била председник кризног штаба, ми смо били на другој страни, она на оној и то је готово.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председниче већа, ја бих молио да се сведоку презентује овде извештај који је написао, ја не знам, пуковник, потпуковник Еремија, имате га овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав извештај?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извештај који је господин Дуловић на вољшебан начин добио, бар он тако каже и предао Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав, какав извештај?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: О догађајима на Овчари и тако даље.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не на Овчари, у Ловасу пише.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: У Ловасу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То је друго. То ништа није спорно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немам питања више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим? Колега Калањ.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Председниче, ја бих због мањих одступања сведока, када је у питању опис Кинеза, замолио да се сведоку предочи део исказа његовог дат на страни 10 код истражног судије, три последње реченице. Ако хоћете, могу ја да прочитам или Ви, сасвим је свеједно, па бих онда поставио питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на ово: такође навео је и још једног по надимку Кинез, који је био мали и ниског раста, а био је пратилац овога који се звао Топола?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Ја бих све три реченице, ако није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да. Ове три реченице, последње. Разговор са Мурис Зјајом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На моје питање, на моје интересовање да ми каже ко су ти територијалци који су ту дошли на Овчару, он ми је одговорио да су тамо били криминални типови, болесни и умоболни. Споменуо је некога по надимку Топола, високог око два метра, са четвртастом брадом, да је носио риђу браду и да је тај смрдео на усирену крв. Споменуо је и некога по надимку Ћетић. Такође је навео још једног под надимком Кинез, који је био мали и ниског раста, а био је пратилац овога који се звао Топола. То сте желели?

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Моје је питање, да ли сведок остаје данас код овог исказа који је дао код истражног судије?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја сам закључио да је и данас остао код тог свог исказа, без икаквог подсећања.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Да Вам кажем, ја нисам закључио, из разлога што се овде данас покушава направити конструкција, да је било неко поређење Кинеза са Тополом. Из овога исказа не стоји поређење висине са Тополом. Дакле, изричито, мали, ниског раста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је рекао, да ли га је он поредио са Тополом, па да му је низак у односу на Тополу и ако је можда видок 180, то је сведок данас, ја сам тако сведока схватио.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Нека се сведок изјасни, да ли остаје при овоме што је изнето код истражног судије?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Вама је, претпостављам, интересантна висина овог човека. Ја не могу да кажем, ја сам рекао да је он малог раста, по ономе како је он причао, да је био мањи од њега. Е сада, да ли он има 180, то је оно што сам ја коментарисао, да ли он има 180 или 160, то није дефинисано. Ја не могу ништа друго да кажем, него да је он био.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Мањи и ниског раста, је ли тако?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Е, па сада, питање је шта је ниски раст, реците ми шта је ниски раст.

АДВ.ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Зато што је опште познато, 180 цм висине човека је средњи раст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У чему је проблем, браниоче? Он преноси мишљење овога, односно оно што му говори.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи да је био нижег раста од њега.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Добро, то би било моје питање. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако ја добро схватам сведока, сведок нема никакве закључке о расту тога Кинеза. Он само преноси оно што му је речено.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: У истрази се не помиње висина 1,80, не говори се Топола, Кинез, него се говори о човеку Кинезу који је малог и ниског раста. А Кинез овде који седи на оптуженичкој клупи, је 1,90.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја то не знам колико има.

АДВ. ЂОРЂЕ КАЛАЊ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље молим?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Неколико пута је данас сведок споменуо једну белешку коју је видео за време сведочења у Хашком суду, а односи се на упућивање Ланчужанина да се негде јави. Ја бих молио, бар мени није јасно, да ли је то из ратног дневника гардијске бригаде или је то некаква посебна белешка и ко је, заправо, упутио и где?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, посебна белешка од штаба територијалне одбране Вуковара. Према том Чапрлу да прими овог Шешелевог добровољца са чини ми се двадесетак и нешто људи и да са њим договори који ће чин добити и које задатке извршавати.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Значи, све се одвија, заправо у оквиру Вуковара?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Штаб ТО Вуковара?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нема тога у документацији у ратном дневнику уопште, а ја сам коментарисао то, да је то нормална процедура, онда би требало да буде наређење по којем се штабу територијалне одбране наређује да ту јединицу претпочини, откуд знам, првом јуришном одреду. Значи, нема те процедуре. Функционише штаб који ево, на овај начин, ајмо да договоримо који ће чин имати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А војска се о томе не обавештава.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да ли је сведоку познато, одакле је Ланчужанин?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам разумео?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Да ли је сведоку познато, одакле је Ланчужанин?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је Ланчужанин? Одакле је човек?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Одакле је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: То је питање у вези Ланчужанина. А, молио бих још једно или два питања везано за процесуирање заробљеника. Значи, одговарао је о томе и на питања пуномоћника оштећених и на питања већ браниоца, ја бих само упитао оно што је по мени остало нејасно, с обзиром да их је, каже и петорица осуђено на смртну казну и рекао је за која кривична дела, ја питам, јел му познато у ком времену и на ком простору су та дела почињена, за шта су ови људи осуђени или оптужени?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, на простору Вуковара.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: У ком времену?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: До завршетка дејстава 1991. године, значи 20. новембра, а ако Вас интересује од када су евидентирани први злочини на том простору, онда да Вас подсетим да смо крајем 1990. године, у оној групи око Шпегелја открили и документовали постојање група за тзв. тихе ликвидације, којима је руководио Мерчеп, који су имали спискове лица која треба ликвидирати, а да су

први злочини над припадницима ЈНА почињени, колико се сећам, 25. августа у Вуковару су два војника заклана, од којег су једном извадили зубе златне које је имао, то је први податак од 25. августа 1991. године. А било је пре тога пуцања на возила, подметања, ово су два.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Мислим да не излазим, јер, то је опет, с обзиром на сва питања која су данас постављена, чини ми се да је ово у најближој вези са догађајем који је предмет оптужбе, тоје моје мишљење. Још једно питање, везано за ова процесуирања: а шта је било са списима када је дошло до размене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са?

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Кривичним списима против ових људи, који су отишли у размену, ја се питам, да ли му је познато где су списи, да ли су списи, нека каже где су, ако му је познато?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То би требало Војни суд да да одговор на то, а мени колико је познато, сва су документа требала да се предају током те размене, правосуђу Републике Хрватске, која је морала да их правноснажно финализира. Да ли је тај процес рађен тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био саставни део тог споразума о размени?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: То није, не може да буде саставни део споразума, мислим да то у споразуму није писано, али ово су одредбе из иначе правне струке. Дакле, та лица прелазе у надлежност неког другог, онда се документација предаје. Ја мислим да је предата документација.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Питање није било шта је предмет споразума, него шта се заиста десило, ако му је познато?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја мислим да су предати ти списи, али ја сам тада у затвору када су они били пуштени, а то је касније када сам нешто чуо.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Још једно питање, да ли му је познато, да је у време ових догађања у Вуковару, на подручју Вуковара, деловала јединица за посебне намене звана «Црвене беретке» под командом извесног Борислава Костића, званог Лабрадор?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја знам за постојање тих јединица «Црвене беретке», познато ми је име Костића, међутим, немам сазнања у том периоду да је био на подручју Вуковара.

АДВ. САВО ШТРБАЦ: Хвала. То су била моја питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Даље молим?

АДВ. ЗОРАН ЈЕВРИЋ: Везано за, то није била размена сви за све баш на тај начин како каже сада овде сведок. То су била, значи два споразума, један који је потписан у Швајцарској, а један је потписан у Будимпешти, између Панића и подпредседника Владе Гранића о репатријацији свих лица на подручју захваћеним ратним дејствима. Та одлука на основу тог споразума који је потписао Панић, Влада тадашња СФРЈ, донела је одлуку да се изврши та репатријација, али није рекла да и ова лица која су осуђена, уђу у ту репатријацију. Међутим, на инсистирање одређених људи тада, дошла је та одлука и пред Војним судом у Београду и првостепени Војни суд је на општој седници свих судија, одбио да поступи по томе, јер је то било у супротности, значи одлука Владе, није могла да буде у супротности са Кривичним законом Републике, тада Кривичним законом, зато што су сва та лица била осуђена на казну затвора дужу од пет година и на вољшебан начин, ноћу у три сата је Врховни војни суд донео одлуку и они су негде око шест сати ујутру и пребачени, тако да су списи нестали, лица су пребачена и овде се уопште није радило о размени сви за све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је коментар на казивање сведока. Даље молим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да кажем да смо ми исто добили нека лица која су била осуђена у Хрватској, која су дата у размену нама. Конкретно, два органа безбедности моја су 24. новембра 1991. године пуштени из притвора и замењена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље питања молим. Браниоци? Нема. Оптужени? Аха, пардон, има.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли је сведок приликом састанка 28. октобра 1991. године информисан о злочинима који су се десили у Товаришу и у Ловасу? Да ли зна нешто о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то сведок. Сведок је то рекао.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Да ли су тим поводом предузете било какве радње у ЈНА са његове стране или од стране лица која су о томе били информисани, да се убудуће предупредe такви догађаји, да се било шта предузме да се тако нешто не догађа? Да ли јесте или није и да ли он зна нешто о томе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја мислим да је ишла информација линијом прве војне области за скретање пажње на те поступке и тако даље. Међутим, овде нико од војних лица није учествовао непосредно у томе. Била су два војна лица из територијалне одбране, одреда територијалне одбране из Ваљева, једног се сећам презимена, потпуковника Димитријевића и још један капетан, који су били ту присутни, јер њихови су требали да изврше претрес терена. И то је једина тачка где се сада то преплиће са додиром на неки начин, са војском. Пошто је послата информација тужилаштву, ја претпостављам да је вођен овај истражни поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А ова друга лица су била у надлежности целом правосуђу.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: У децембру 1991. године је у Карађорђеву одржан један састанак. О томе је сведок говорио у истрази коју је дао пред Војним судом. Навео је да је том исказу присуствовао Живота Панић, Радован Стојчић-Баца, Горан Хаџић, Влада САО Крајине и тако даље и да је на том састанку, између осталог, одлучено да цивилни сектор области у којој се налази Вуковар, води Влада САО Крајине, а да војни води ЈНА. Е сада ја питам, да ли постоји неки дисконтинуитет у том смислу, да је ЈНА престала да води бригу о војним питањима те области, па да поново почиње од децембра или је у континуитету водила рачуна, па је само одлучено да се настави? Ако сам био довољно јасан.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, вероватно, ја не знам те детаље шта је текло. Прво, овај састанак није био у Карађорђеву, него је био у Вуковару, овај о коме говорите, то је јануар када се расправља око преузимања војних функција. А када је и како то регулисано, то би неко од команданата који је био, могао да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али сте рекли да је војна управа тамо све до. по Вашим проценама, до 25. фебруара 1992. године?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, ја по томе извлачим закључак, јер су тада постављена она лица.

АДВ. ВЛАДИМИР БЕЉАНСКИ: Немам више питања. Хвала.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Ја бих имао само једно питање: да ли од стране највише команде, тадашње ЈНА, јединицама у Вуковару, упућена било каква инструкција о поступању према заробљеницима и цивилном становништву?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Није постојала, колико ја знам, није постојала посебна инструкција. У наређењима која су ишла, увек се говорило о поштовању одредби Женевске конвенције. Међутим, посебно где је то регулисано, регулисано је у наредби за ово подручје. У две наредбе команданта прве војне области, генерала Животе Панића, у којем он формира, наређује да се формирају сабирни центри, говори о задацима и о обавезама војних органа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Управо да би се реализовале.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: И добро се сећам, одређује ко су контролни органи, па задужује органе, мени се чини из новосадског корпуса који одговара за комплетно обезбеђење притворених лица у Сремској Митровици. Дакле, постоје два наређења.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Само још једно питање, ако дозволите, да ли је сада вршена анализа извршења те наредбе о поступању према заробљеницима и према цивилном становништву на том нивоу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја не учествујем на тим састанцима где се врши та анализа, али знам да је било извештаја, то је, по сваком сектору се шаљу извештаји. Онај сектор за цивилне послове је слао информације о обиласку екипа Међународног црвеног крста, па онда, слате су екипе из прве војне области, санитетски органи, позадински органи, интелектуалци који су вршили контролу рада у тим центрима и постоје информације о томе.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Колега Дозет?

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Више сведока до сада који су дакле истог чина или приближно овом сведоку, су покушали да се изјасне о томе, какво је формално стање у време тих операција око Вуковара било, дакле, ратно стање или неко друго стање. Може ли овај сведок о томе да се изјасни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Већ је рекао, да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја сам рекао да није било проглашено ратно стање, а негде у каснијој фази, ја мислим да је било стање непосредне ратне опасности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У каснијој фази?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: У каснијој фази, негде то може да буде јесен, касније, ја не могу да се сетим датума, али мислим, да је била доношена нека одлука о стању непосредне ратне опасности.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли може повезати ту одлуку са догађајима око Овчаре?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не, то је пре Овчаре.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Пре Овчаре?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сведок може да нам укратко каже, а ја знам да он зна одговор на ово питање, да ли постоји разлика у употреби јединица ЈНА у ратном стању и у стању непосредне ратне опасности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има разлике?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја мислим да не постоји разлика у начину употребе, начин употребе је исти, а постоје само законски оквири по овлашћењима која могу да се примењују.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим питања? Господин Милојевић.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Добар дан. Хтео сам да поставим два питања генералу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не чујемо, не чујемо.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли он преноси речи у опису лица Кинеза, ниског раста и мали од Зјаје Муриса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, он све што је данас говорио овде господине Милојевићу, то је из друге руке, што се каже.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли он зна колико је висок Зјаја Мурис?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Зјаја Мурис је висок негде око 175 до 188 цм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли сам ја вишљи од Зјаје Муриса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не може тако. Одбијам питање.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Морао бих да гледам ципеле које носите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање.

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: Да ли зна када је формиран одред Лева суподерица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам чуо питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када је формиран одред Лева суподерица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, знам само за онај документ који сам видео у трибуналу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који датум носи тај документ?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да се сетим, али мислим да је то октобар месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Октобар месец?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Мислим, не могу да будем сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала. Иначе, господине Милојевићу, ја ћу Вас питати, колико сте високи? Ја Вас питам, колико сте високи?

ОПТ.ПРЕДРАГ МИЛОЈЕВИЋ: 180 – 190 цм.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Даље питања, молим? Вујановић. Само да се нешто договоримо. Ко још има да поставља питања? Видим, господин Вујовић, господин Вујановић, да ли још неко од оптужених има што да пита сведока? Не можемо сутра, сутра имамо нешто друго да радимо. Сада је 2 сата и 15 минута, можемо направити једну паузу, па да довршимо, да господина Васиљевића не доводимо, не излажемо поново доласку сутра у суд. Добро, дајте да направимо једну паузу, али кратку, десет минута паузе да направимо, па ћемо да наставимо, али да завршимо са сведоком. Господине Булићу, како Ви процењујете? Добро. Десет минута паузе.

АДВ. БРАНКО МУНИЖАБА: Председниче, ако само дозвољавате реч. Ја сам малопре разговарао са Булићем, на свако Ваше питање да ли он може да издржи, он каже, па шта да кажем, ја то могу да урадим. Ја бих молио још једанпут да га питате око његовог тренутног стања, да ја не бих парафразирао његове речи и тако даље оно што ми је малопре рекао. Само бих молио ту једну малу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Булићу, требали би само да чујемо, јавили су се господин Вујовић и Вујановић да поставе по неколико питања сведоку. Ако Ви процењујете, да ли можете то да издржите? У реду. Ако Ви процењујете да не можете, реците не могу, прекинућемо и настављамо сутра. У реду? Да радимо? Да радимо. Господин Вујовић?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добар дан. Је ли добро овако, да ли ме чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало само гласније, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: На којој дужности је сведок био до 01.06, значи до 01.06.1991. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На ком?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: На којој дужности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој дужности?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да. До 01.06, значи пре него што је постао начелник? До 01.06.?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја, на којој сам дужности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не мислим да је то важно, господине Вујовићу. Ако Ви сматрате да је важно, дозволићемо сведоку да одговори на то питање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја Вас молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте, само реците кратко, на којој дужности?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: На којој дужности? Био сам на дужности заменика начелника управе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик начелника управе за безбедност.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Овде се слабо јако чује. Је ли може на неко друго место да стане, стварно се ништа не чује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, како да не, дајте, приђите мало ближе.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Због чега је сведок отишао у пензију, због старосне границе или нечег другог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Отеран у пензију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја ћу мало спорије, јер морам хиљаду питања прескочити, јер је већ, немојте ми замерити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, ако Ви процењујете да имате пуно тога да питате сведока, дајте одмах да то расчистимо.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пуно је питано, па ћу прескочити само да се не бих понављао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок дао изјаву, тј. интервју, како они кажу, пред Хагом, истражитељима у Београду или Хагу? И ако јесте, када је то било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, рекао је то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Рекао је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, да. А у Београду, да ли је дао изјаву, интервју, уствари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И у Београду и у Хагу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У ком својству је дао изјаву пред хашким истражитељима?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Где, у Београду, а где у Хагу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У Београду?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, дао сам изјаву у својству сведока.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У својству сведока? За који предмет су Вас питали? За који предмет су питали сведока?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком предмету?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У ком предмету?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Цео предмет од 1991. године, 1990. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, конкретно предмет, за кога конкретно оптуженог? Слободана Милошевића?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: У предмету оптужнице против Слободана Милошевића.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је давао изјаву у вези Овчаре? Значи, интервју у вези Овчаре у Београду?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли и у вези Овчаре?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Били сте, ако сте пратили суђење, износио сам то на јавном делу суђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, да, дакле да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто је код мене био прекид, па нисам чуо, чуо сам само када ме је прозвао господин, а после тога сам ухапшен. Значи, није у својству осумњиченог, је ли тако?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведока.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У предмету Овчара, то ме интересује, да ли је у предмету Овчара сведок осумњичен пред Хашким трибуналом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок, само као сведок саслушаван у предмету против Слободана Милошевића, па сведочио и везано за Овчару.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Када је сведок испитиван испред хашким истражитеља, је ли испитиван за 19. или 20.11. у вези Овчаре? Пред хашким истражитељима када су му постављали питања, да ли је испитиван у вези Овчаре, када се злочин догодио, 19. или 20.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сад.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Шта су њега хашки истражитељи питали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не постављају они питања када се, да ми они тврде када се одиграло, него од мене траже изјаву коју сам и сада дао.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто сам ја давао изјаву, они су мене нон-стоп испитивали о 20., па питам сведока, да ли су и њега тако испитивали?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, нама то није важно. Заборавите то. Нама то није важно. Ми овде утврђујемо оно што утврђујемо, између осталог, треба да одговоримо на питање, да ли је то било 19. или 20. или 21., све је то предмет овог доказног поступка. Па се ограничите на то. То је небитно сад.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја Вама дајем до знања око закључивања, да видите ко форсира тај датум, због тога питам. Само да одговори кратко, да ли 19. су га питали, или 20., ништа више?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно, небитно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок упознат са емисијом која се звала «Смрт Југославије, врата пакла» коју је Б-92 емитовала?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Упознат са емисијом коју је Б-92 емитовала? «Врата пакла», односно како се зове, «Смрт Југославије, врата пакла»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, не, да не?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, не знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок имао неки формални или неформални састанак где је говорио о примени преког суда? Преког суда, да ли је имао неки формални или неформални састанак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пре избијања сукоба у Вуковару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, никакав преки суд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок упознат да је телевизија Б-92 емитовала тајни састанак на коме се он помиње, да он помиње преки суд, значи није упознат, је ли тако? Са том емисијом?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам. Нисам гледао емисију и не знам да је икада споменут преки суд.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок уопште упознат да је нека емисија, телевизијска, помињала преки, где је емитовала његов говор, тајни говор, где он спомиње преки суд, да ли је упознат са тим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нећу више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можемо тако. Сада ћете Ви да објасните зашто постављате таква питања, па ми сви овако, Ви постављате питања, а ми се сви питамо, што Ви то питате?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То све води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ћете Ви сада да кажете?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја сам мислио да Вам то објасним, када поставим низ питања, али нема проблема. Чисто се говори о ономе ко је изазивао, организовао злочине са једне, друге, треће стране, о томе се прича, ко је организовао ЦК СКЈ, а које смо директно ми Вуковарчани на својој кожи осетили, јер се све то снимало и ми смо мислили да уствари то раде, молим Вас, они су исто тако направили Овчару, само да Вам објасним, пошто хоћете, нећете завршну реч. Небитно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добићете, па далеко смо од завршне речи, наравно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Али када ја не могу постављати питања, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па морамо да знамо, господине Вујовићу, ми морамо да знамо, због чега?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Тајне ликвидације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да говорите док ја говорим. Дакле, Ви морате да постављате, када постављате питања, ми морамо да знамо због чега их постављате. Разумете? Морамо знати која је сврха тог питања.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Могу ли одговорити?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сви Вуковарчани су знали да се наоружавају хрватске стране, сви и били су тајни и Шпегељеви и шта ја знам којих више приказа, што је господин тајно снимао и тако даље и тако даље, само да Вам кажем. Ми смо мислили све да ће се то одузети. Међутим, они су пустили да се геноцид врши, значи они су иницирали геноцид са хрватске стране, с тим што су им дали наоружање. Касније, имате у мом записнику што сам ја рекао, што сам изјавио у приговору на оптужницу, када сам поднео и када сам ставио која питања се нису питала од стране истражног судије, шта ми је био одговор: сва та питања ћете поставити на главном претресу. Међутим, мени се на главном претресу не дозвољава да ја питам за то. Имате 27 страница сам дао допуну изјаве своје писане. 19 страница уско писано, значи све укупно, то је нормалних страница 70 сам написао својом руком, где сам

образложио све шта, како. Завршна реч ће бити можда око 200 страна. И сада хоћу да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, изволите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви морате прво мене да убедите да је питање које желите да поставите, односно које постављате, да је у реду, да је за овај предмет, да је важно и да је важно конкретно за тог сведока. Прво то. Па, ако мене нисте убедили, онда можете да тражите да о томе одлучи ово трочлано веће, дакле, морате сво троје нас да убедите у то. Ако нисте нас убедили.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Слажем се. Укратко да Вам само објасним. Укратко да Вам објасним. У Вуковару је било јавно наоружавање, сви су знали. Управа безбедности је то знала, војска је то знала, сви су знали, дозволили су да се они наоружавају, да нас убијају. Због чега? Тако је исто било и са хрватске стране и са српске стране и са муслиманске и да не набрајам даље, небитно, сада говоримо о Хрватској само. Значи, они су набавили оружје, дали су тамо, без обзира што је оно проуштаска политика и тако даље, али они су дозволили, раширили, пустили проуштаску политику да се развије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И зато су битна питања, јер су они, значи, извршили стрељање на Овчари. Организовали, не иницирали, организовали и послали људе, што ја читаво време говорим, да ми немамо везе са Овчаром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте, господине Вујовићу, ја сам, да се нисте јавили за реч, да поставите питања сведоку, Ви сте изнели Вашу одбрану на начин на који сте изнели и ја бих Вас питао, да ли желите што да коментаришете на казивање сведока Васиљевића, а ја сведоку Васиљевићу уопште нисам предочавао Вашу одбрану, типа, Александар Васиљевић зна ко је направио Овчару, питајте Александра Васиљевића ко је стрељао ратне заробљенике на Овчари, то је Ваша одбрана, је ли тако? Ограничите се онда на то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, ништа, сада ћу прескочити пола питања. Извињавам се. Да ли сведок познаје инспектора Милана Васића?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Којег инспектора?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Милана Васића из УБПОК-а?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Милана Мартића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Васића?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Васића?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У пардон, Милана Васовића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Васовића?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, да, Васовића.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам ни Васовића.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок познаје истражног судију у овом предмету Мирослава Алимпића и ако зна, какав је његов задатак био на терену, први, други или трећи дан после злочина на Овчари?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам га уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Небитно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Могу да објасним?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок дао налог да тзв. експертска група која је радила на ексхумацији, обдукцији лешева на челу са доктором Станковићем дође у Вуковар? Да ли је сведок дао тај налог?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ја не могу да верујем да Ви који сте били, ако сам ја то добро разумео из свега овога, на некој тамо командантској функцији, да Ви немате представе ко шта наређује. Шта има служба безбедности са ВМА и са експертизом?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па, добро, ја питам, ја нисам био командант, то сте ме Ви поставили.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам шта сте били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без расправе, господине Васиљевићу, без расправљања. Господине Вујовићу, ограничите се само на то да постављате питања.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, добро. Да ли је учествовао у том тиму, у формирању тог тима, пардон?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ма не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро, само кратко. Да ли се сведок икада налазио у странци Нова демократија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се налазио?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У странци Нова демократија икада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно, небитно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, чак ни у СК КПЈ, ако Вас то интересује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Васиљевићу, када одбијем питање, немојте да одговарате.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Одлично што је одговорио. У којој странци је био за време ратних дејстава?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам, одбијам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је био члан ЦК СКЈ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок имао сазнања пре мог хапшења, да ће бити подигнута оптужница против четири наша генерала, које Хаг и дан данас потражује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је имао сазнања?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам, одбијам то питање, господине Вујовићу, а што је важно да ли сведок има сазнања да ће четири генерала бити оптужена?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нећу више постављати питања. Само ово да ми одговори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не може.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Само моменат. Да ли сведок зна Ђорић Ивицу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Кога?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ђорић Ивицу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђорић Ивицу? Орган безбедности?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Који је његов посао био у Вуковару?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Када?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У дванаестом месецу, у вези новца.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Због чега, у вези?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је он пребацивао новац из СДК?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Немам сазнања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање, одбијам питање, нећемо о новцу да расправљамо уопште.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ма не, питам само, нема везе новац, ја га не питам да ли је он украо или није, у вези територијалне одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, дванаести месец, новац, губимо времена пуно, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Видећете да није изгубљено време. Значи зна. Да ли зна да је Ђорић Ивица пребацивао новац из СДК Вуковар, испред војске, значи Управе безбедности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дванаестом месецу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У дванаестом месецу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: 1991. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам питање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И сада како да му ја, како да му поставим ово питање. Зашто тај новац није преузела и пребацила територијална одбрана Вуковара или цивилна власт, када се већ пласира лажна информација да је ТО Вуковар постојао за време рата и да је заживела цивилна власт, а ради се о дванаестом месецу 1991. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо Ваш коментар. Питања?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Молио бих да му појасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто сада не знам око датума када су ти састанци били, Ви ме исправите у вези датума, али то је углавном у изјави од истражног судије војног, овако у својој војној изјави, 15. страна, други пасус, сведок каже да је одмах по завршетку операција у Вуковару одржан састанак у Карађорђеву и да су састанку присуствовали Живота Панић, Горан Хаџић, Радован Стојчић и Шљиванчаин, па ме интересује, да ли сведок зна зашто ја нисам позван и зашто нисам присуствовао састанку, ако већ сви знају да сам ја командант?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна Вас, господине Вујовићу, не зна Вас.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А зашто неки командант територијалне одбране уопште није присуствовао? Да ли зна сведок?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, присуствовао је.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Био је Радован Стојчић-Баца, он је био командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, тако је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто се ради директно о самом Вуковару, зато питам. У војној изјави сведок каже да у својој бележници има забележено да је штаб територијалне одбране Вуковар упутио захтев ССНО четири дана после 25.11, што значи 29.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је рекао, 28.11.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е сад питање, да ли сведок има забележено ко је у потпису, да ли је забележио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хаџић. Рекли сте Хаџић.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, Горан Хацић, значи правосудни органи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Правосудни органи.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А не штаб територијалне одбране.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто у изјави, значи променио је изјаву, можете му предочити.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Нисам променио, апсолутно нисам променио.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У својој изјави пред Војним судом, значи 9. страна други пасус, сведок каже да га је мајор Шљиванчанин информисао о Мурису Зјаји, између осталог, мајор Шљиванчанин каже за Мурисову јединицу, да су његови војници, најпре, поскидали петокраке са шлемова, па је питање: да ли то значи да су и подофицири и официри скидали петокраке пошто су по изјавама неких сведока, у Зјајиној јединици, били само, па чак и Вашој изјави, биле само старешине и уједно, да ли то значи, да су у осталим јединицама неки војници скидали петокраке, пошто је сведок употребио реч «најпре»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он преноси оно што му је рекао Шљиванчаин, тако да Ваша питања везано шта то значи.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Под вашим притиском, ја бих рекао.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Чијим притиском, нашим?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Васиљевићу, господине Васиљевићу, када одбијем питање, немојте одговарати.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Како сведок има сазнања да је то по нашем притиску? Да су они скидали петокраке?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам, одбијам питање, одбијено је и оно претходно и овај одговор не региструјем уопште.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је сведок упознат да недостају нека документа из гардијске бригаде у вези Вуковара из 1991. године? Да ли је упознат?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли зна?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је упознат да недостају неки документи из гардијске бригаде из 1991. године о Вуковару, да ли је упознат са тим сведок?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам ни која документа су имали, ни на шта конкретно мислите.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У вези дневника батаљона гардијске бригаде? Да ли је упознат да недостају?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Која служба је вршила надзор и контролу, односно ко је пратио кретање свих међународних организација, тј. група које су се налазиле на простору ОГ Југ и ОГ Север?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На простору?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Оперативне групе Југ и оперативне групе Север? Ко је пратио њихово кретање?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам, није било у надлежности органа безбедности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Има у војној изјави, али нисмо овде добили, ко је претпостављени покојном пуковнику Петковићу био? По безбедносној линији?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се, нисам чуо, могу ли добити одговор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поновите.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ко ме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковићу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Петковићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: По безбедносној линији?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Начелник безбедности прве војне области.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Име, презиме, то ме интересује?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Генерал мајор Бабић Миле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ако иде онда Бабић Миле, како иде, Бабић Милету ко је претпостављени, по безбедносној линији?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: По безбедносној линији, везан је за Управу безбедности.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Директно, значи, сведоку.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не директно мени, он је директно потчињен команданту прве војне области, а по стручним питањима, Управи безбедности, ето, онда мени.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, четврта линија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По стручним питањима.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зашто је пуковник Петковић њему лично давао информације са терена и зашто је сведок толерисао непоштовање ланца надређене команде од стране покојног пуковника Петковића? Зашто њему лично, а не Милету Бабићу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Вујовићу, ја бих Вас замолио да мало спорије говорите, ем се одмакнете од микрофона, па онда мало брзате, па онда нисам сигуран да успем да разумем шта Ви питате, зато поновите мало спорије и мало гласније.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зашто је покојни пуковник Петковић њему лично давао информације са терена и зашто је сведок толерисао непоштовање ланца надређене команде од стране покојног пуковника Петковића?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам, одбијам то питање.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Рекао сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам то питање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сведок зна, где се сада налази пуковник Симеон Туманов и генерал Вулета Вулетић и да ли зна да ли су живи уопште? Вулета Вулетић и Туманов, да ли сведок зна где се налазе?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: У Београду.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Обојица?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И Туманов и Вулета?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Да, оба.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Обојица су, значи, у Београду? На страни 8. првог пасуса војне изјаве, сведок спомиње неке заробљенике и каже да је међу њима било 80 Срба, али да нико од њих није могао напустити логор, док се не изврши њихова идентификација и селекција, па би питање гласило овако: да ли је сведок исто тако наредио да 18.11.1991. године, нико не може напустити болницу, па ни Срби, пошто

су наредбе идентичне? И да ли је то био разлог што нико није могао ни ући ни изаћи из болнице?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте наредили тако што?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је у саставу Лабрадор улазила, да ли су у састав Лабрадор улазили припадници ХОС МУП-а хрватског и ЗНГ? Да ли су улазили у састав Лабрадора? Одмах ћу Вам објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лабрадор, шта је Лабрадор?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Лабрадор, мешају то сви, а нарочито они, значи Лабрадор је оперативна акција, коју је водио МУП Републике Хрватске, да открије сараднике ХОС-а у њиховим редовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Људе које су отели, назвали су Лабрадор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Шта је сада питање, господине Вујовићу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли су они учествовали у селекцији заробљеника у болници?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Ви то?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Апсолутно знам да не.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Питам, ја не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јер су касно размењени, 25. новембра, прва размена њихова је била.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Са ког нивоа, војно-безбедносног, треба да стигне наредба да се заробљеници који су одвежени из болнице на Овчару, могу предати територијалној одбрани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам, то је већ питан.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не знам шта је одговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не знам шта је одговорио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се питање, исто сам одбио питање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Аха, јесте?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није за сведока, мало имамо тај проблем.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Онда ћемо овако само. Да ли су ти заробљеници који су били на Овчари, по Женевској конвенцији, могу предати територијалној одбрани?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим? Питате сведока?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Или питате нас да тумачимо женевске конвенције?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ништа, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, немојте.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је неки аутобус или су неки аутобуси директно одвезли заробљенике из болнице у затвор у Сремску Митровицу? Да ли сведок зна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате тако што?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Зашто је сведоку било тешко да поново оде до Мркшића, пошто су кратко разговарали, због паркинг места, то је сад поменуо, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам, одбијам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У ком месецу је сведок обавио разговор са Шљиванчанином? Значи месец са мајором Шљиванчанином?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Овај у вези Овчаре, што је 1997. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало касније. Само, у ком месецу је то било? Ако се сећате?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да се сетим који је месец, постоји документ, требао би да буде у Управи безбедности, јер је вођено у канцеларији начелника безбедности и тамо је направио белешку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пошто је сведок рекао да је и Туманов значи био у пензији као и он, у ком својству су они испитивали мајора Шљиванчанина?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио је то сведок, објаснио је сведок свог контакт са Шљиванчанином и у ком својству и због чега и тако даље?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, да ли му је генерал Димитријевић дозволио да само разговара о Овчари? Ево, то само питам?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: И о новцу из Вуковара и о свему осталом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Све Вам дозволио, значи? Како сведок образлаже одбијање понуде Везмаровића да се оде код Јоце, Новковић Јована?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Како сведок образлаже одбијање понуде Везмаровића да оде код Јоце, Новковић Јована?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам то питање.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је, мислим било у војној изјави, више не знам шта је рекао, шта није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је сведок, пошто је показао хашким истражитељима дневник који спомиње у војној изјави, да је водио дневник, значи, то Вам је, то је очигледна разлика, па молим Вас да му дате на увид како је рекао, то је значи б. страна, предзадњи пасус војне изјаве где каже да је водио дневник, а овде сада каже да није водио дневник, па сада ми није јасно, како зна да је то 21., а сада је 19., значи каже овако, б. страна, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на радну бележницу?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И евиденцији у радној бележници?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да прочитам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чињеница је то, господине Васиљевићу, да сте Ви тада пред Војним судом рекли за ту Вашу посету Вуковару 21.11., па и да се тог датума сећате, због тога што је то слава Вашег оца'

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли тако?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Данас сте рекли да је то, ипак, 19.11. и објаснили сте то тако, да сте у међувремену извршили увиде у неке Ваше белешке?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не увид, ја сам прегледао и то ме водило у заблуду, 19.11. имам уписано у Милићу, 20.11. сам у Београду и добијам извештај из Сремске Митровице шта је тамо пристигло и пошто немам то забележено, ја сам мислио да сам негде 21. био тамо, јер је то било око те моје славе. Али, у разговору

са генералом Тумановим, касније, значи он ме подсетио да сам ја из Милића са њим дошао у Вуковар, односно у Негославце, па је било детаља, да је била нарезана некаква сланина, да су отворене биле војне конзерве, да је показан Марин Видић и ја сам се тада тога присетио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А то немам записано. Зато сам рекао да сам кориговао датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Јер ме је он подсетио на то.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да питам онда, пошто је изјавио да зна тачно да је падала киша, да ли сада зна да ли је падала киша тај дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, тај дан није падала киша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чули смо објашњење.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Којим путем се, пошто није одговорио, којим путем се враћао из Негославаца? Где, које место је значи из Негославаца, где је отишао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је, у Шид.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: У Шид?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Сремску Митровицу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Значи, морао је преко Шида, није могао другачије.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Ако је тај пут водио, вероватно јесам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па, није могло другачије.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Није спорно, ето, преко Шида.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли сте ишли, када сте ишли, да ли је сведок када је ишао за Сремску Митровицу, ишао тврдим путем или земљаним путем? Одмах ћемо знати да ли је ишао преко Шида?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да се сетим.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па, пролази поред Петковића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да се сетим, било је каљаво, откуд знам какав је пут, било је и порушених путева и свега и свачега.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па не знам баш да је онај рејон био порушен, оно је било све равно. Једино да позовем сада читав Вуковар да посведочи, ја не знам кога све треба позвати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви позовите, па ћемо одлучити, је ли то важно или није.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Па, не, кажем, не знам, једино читав Вуковар да позовем, да потврди какав је био Вуковар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А какав овај други део. Да ли сведок зна када је Митровачки батаљон одвежен, само мало, извињавам се, грешка. Да ли сведок зна када је Митнички батаљон одвежен са Овчаре и довежен у Сремску Митровицу?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не, не знам.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не знате? Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То је прошло, па више не знам ни ја. Да ли сведок зна када је у Вуковар ушла Сремско-митровачка бригада и када је деблокирана касарна?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: И када је деблокирана касарна?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Како, када је?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Када је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је у Вуковар дошла Сремско-митровачка бригада и када је деблокирана касарна'

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Могао бих да се присећам, не знам када је та бригада ушла, ја знам када је наређено да се крене у деблокаду касарне. И знам да је у првим данима тамо, можда за првих десетак дана, деблокирана касарна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: А не знам датум.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: То спомињем, зато што је сведок изјавио у својој изјави, да ли је истина, па да ми каже? Само мало. Једино Ви да ми помогнете, изгубио сам се скроз.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, господине Вујовићу, нисам сигуран да је то од неког значаја.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Јесте од значаја, сада ћете видети зашто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Одмах ћу Вам објаснити. Рекао је овако, ту сам написао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта тражите?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ево, овако, то је 4. страна, други пасус, на 4. страни други пасус, први ред, трећи ред: поуздано знам да је у току 29.09. гардијска бригада у Београду била у припреми за учешће у борбама, у борбеним дејствима на подручју Вуковара, ради убрзања деблокаде касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Па шта сада ?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли је то то, да одговори сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: А ја ћу му одмах после тога поставити, видећете какво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам зашто је важно је ли 29.09. то било или можда 30. или 01.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Одмах Вам ја образложење дајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: После тога иде питање, које образлаже ово питање. И Ви ћете онда рећи може-не може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли то стоји тако, да, значи, поуздано знате како сте дали?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Шта поуздано?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да Вам прочитам: поуздано знам, значи, поуздано знам да је у току 29.09. гардијска бригада у Вуковару, била у припремама за учешће у борбеним дејствима на подручју Вуковара, ради убрзања деблокаде касарне, па сам ја питао, да ли је гардијска бригада кренула у деблокаду касарне'

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Значи, поуздано знам да је 29. септембра гардијска бригада била у Београду и да је тада пробано обарање Вељка Кадијевића. А она се спремила за одлазак.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Какве везе има, ја питам за деблокаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сада питање, господине Вујовићу.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Није ми одговорио, ја кажем, деблокаду касарне, а он мени каже за Кадијевића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Нисам добио одговор. И одмах иде образложење, само да каже, да ли гардијска кренула у деблокаду касарне или није, ништа више? Да-не и онда образложење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видите колико времена губимо, зато што Ви мислите да је нешто важно. Сведок нам је рекао да поуздано зна да је 29.09.1991. године гардијска бригада била у Београду, јер је тада била забављена пословима свргавања Вељка Кадијевића.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да ли остаје при томе или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, сведок је поновио и сада ја тражим од Вас да Ви поставите оно кључно питање, за које сте направили овај увод.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сада одмах ћу Вам објаснити. Ја разумем да официри гардијске бригаде, говоре да су у Вуковар кренули са задатком деблокаде касарне, јер се ни једна наредба не коментарише, већ извршава. Тако да су сви кренули са тим задатком и доласком у Вуковар, наставили са ослобођењем Вуковара, извлачењем цивилног становништва из окупираног града од стране хрватских паравојних, проуштакши оријентисаних формација. Али ме интересује, а то је уједно и питање, ко је сведоку пренео податак да касарна није деблокирана у време доласка гардијске бригаде и да ли због политичке ситуације, он и даље даје овакву изјаву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам, одбијам питање. Заиста не мислим да је важно добити од сведока добити одговоре на ова Ваша питања.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: На основу изјаве сведока пред Војним судом, 8. страница, други пасус, први до трећи ред, да га је мајор, значи говори да га је мајор Шљиванчанин врло мало и оскудно обавештавао, па би питање гласило, зашто је мајор Шљиванчанин требао њега да обавештава, зар није требало своју претпостављену команду по другој линији безбедности? Што је сведок сам рекао, а сад, значи, 8. страна, други пасус, први до трећи ред. Зашто?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто га је оскудно обавештавао?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је уопште у обавези да га обавештава?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Али, он каже, јако мало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли или није?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Образложење само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли у обавези да Вас обавештава?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Говори се о потпуковнику Ђукићу, који је прво претпостављени по линији безбедности гардијској бригади, односно Шљиванчанину. И ја сам га критиковао, пошто нису долазили извештаји из гардијске бригаде по линији безбедности, нема информација, ја кажем Ђукићу да га пита, зашто не извештава о томе шта се догађа у Вуковару, а овамо се слика и дају изјаве по телевизијама, није то његов посао. Да би касније, када сам ја био притворен, овај рекао да сам ја био љубоморан на његов тај имиџ, па сам хтео да га спустим доле да се за њега не зна. Значи, то је оно што имам да кажем. Не знам шта је ту битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пола сам прескочио, али да видим, само секунд. Пошто је сведок изјавио да сам ја био код генерала Кадијевића и јесам био, ја не поричем, то сам рекао, и могао ме видети, да га питам сада, где ме видео, да ли је видео мене када је генерал Кадијевић ишао и честитао војницима, па, коју сам униформу имао војну?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није он рекао да је видео Вас.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Рекао је да је видео некога са завојем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Пардон, ја се извињавам, не, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видео је територијалца са руком у завоју.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Добро. Тај територијалац у каквој униформи је био?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да се сетим да ли је уопште био у униформи или, претпостављам, мислим да је био у маскирној униформи. Нисам сигуран.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Где сте тог територијалца видели? Јесте ли га видели тамо када је генерал Кадијевић ишао и честитао редом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само, не, преформулисаћемо то. На основу чега сте закључили да је тај један у маскирној униформи, са руком у завоју, територијалац?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Територијалац?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Зато што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неко представљање?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Није било потребно представљање, то су били команданти крупног нивоа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које Ви знате?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Које за све знам, командант корпуса, командант војне области, командант гардијске бригаде, у мање-више генерали и по неки пуковник. И овај који није имао никакав чин и било је да је он из територијалне одбране Вуковара, од браниоца Вуковара и тако.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сада бих поставио питање, да ли је мене приметио? Пардон. Да ли је тог територијалца приметио када је, значи, генерал Кадијевић ишао и честитао редом? Да је честитао и том територијалцу? Да ли је онда приметио тог територијалца умотане руке?

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Не могу да се сетим тих детаља, ако Вам је честитао, то Ви боље знате.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Е, па ја ћу Вам сада рећи због чега је то интересантно. Када дођете до касете које има, тада, том приликом, пошто сам ја био одушевљен што идем код генерала Кадијевића, који је, ипак, наш врховни командант био у оно време Југословенске народне армије, ја сам скинуо завој и ставио га у цеп и испружио руку равно и нисам уопште завој имао и то можете видети на касети и он ме, сведок ме никако није могао видети са завојем. Када је завршио тај пријем, тек онда касније када се спуштало на неку прославу, пуковник Мркшић ме позвао, онда сам ја ставио, јер ме је болела рука и онда сам подигао руку и опет ставио. Мало сам убацивао између када ме заболи рука, како је пуштена, убацим између кошуље и тако заглавим руку да ми виси, тако да нисам имао завој у Београду када сам био. Тек када сам доле на прослави био, онда сам извадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти тај дан, нешто касније?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Тако је. Имате касету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули сте овај приговор, практично на Ваше казивање, господине Васиљевићу.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Мора да је онда неко рекао да је био рањен, ако он има сада да није. Јел Ви спорите да сте били?

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Не, не, спорим.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Па онда, шта је сада проблем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, без расправљања, господине Васиљевићу, то је сте чињеница, ја имам ту фотографију са тог пријема, заиста се не види никакав завој на рукама господина Вујовића и сада је ово једна примедба на ово Ваше казивање. Видели сте територијалца са руком у завоју, а он тврди да завоја нема.

СВЕДОК АЛЕКСАНДАР ВАСИЉЕВИЋ: Није се то завршило само са тиме, да је дошао Кадијевић и руковали се и он изашао напоље. Значи, ту је после послужено пиће, откуд знам, оно што иде као неки мали пријем штоје био. Када је он скинуо, ја то не знам, вероватно за то руковање, а онда после поново завијао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Сада ме интересује, откуд сведоку да је Мирко неки био са завојем? То сада први пут чујем, Мирко са завојем, кога је ранио телохранитељ, ово је прва до сада информација, колико сте и Ви приметили, па ме интересује, од кога је то, да ли је сигуран, како је то чуо, није ми јасно Везмаровић то исто не спомиње, јел Везмаровић рекао, одакле, не знам како да поставим питање, никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок је пренео сазнања до којих је дошао од других. Сада не можемо ми од њега тражити објашњење, откуда то тако.

ОПТ. МИРОЉУБ ВУЈОВИЋ: Ја бих молио да му онда предочите Везмаровићеву изјаву. Је ли може тако? Где он не спомиње ништа. Добро, питам само. Извините, нисам ја правник, па се не разумем. Пола сам прескочио, али небитно. Ништа, хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, господине Вујовићу. Господин Вујановић? Господине Вујановићу, ја бих Вас замолио да Ви процените, да Ви сами сада процените, колико би ово могло да траје, па да нам кажете, да одлучимо да ли да наставимо данас или сутра? По неким Вашим проценама? Знате шта имамо проблем? Имамо проблем господина Булића који, ево и сад одмахује рукама, имамо проблем времена, имамо проблем временских прилика и неприлика, наше колеге браниоци се враћају, путују за Нови Сад и тако даље, па из тих разлога сам ја тражио од Вас неке процене те врсте. Но, ако би то толико потрајало. Господине Васиљевићу, ја се извињавам што ипак нећемо стићи да завршимо са Вама данас, него сутра у 9,30 да наставимо, да Вам још постави нека питања оптужени Вујановић. Дакле, наставићемо сутра у 9,30. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА